

LEV!COVINY

ZPRAVODAJ STRANY LEVICE

LÉTO 2025

Zadavatel/zhotovitel: Levice

Výzva 300 statečných

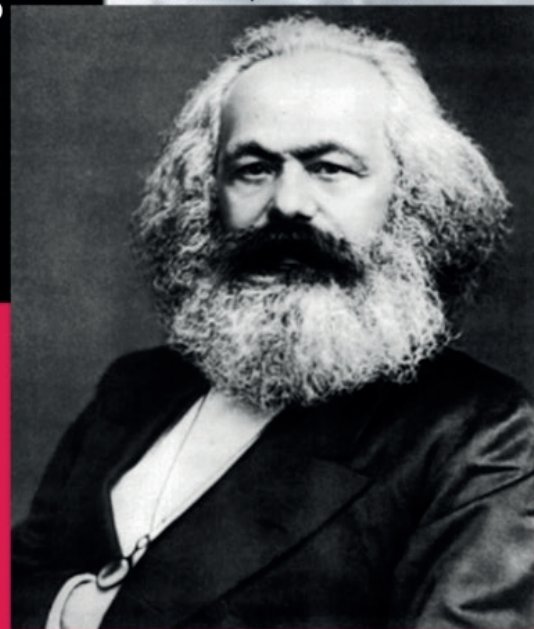
Připravujeme se na parlamentní volby 2025
více na straně 10

LEVICE

Sjezd strany LEVICE, 12.duben 2025

Ohlédnutí za naším posledním sjezdem

Více na straně 2

Levicová historie - milníky a sociální zápasy v historii ...

Jak jsme oslavili 1. máj? Důležitá výročí levicové historie -
narození Karla Marxe (5.květen), Dny osvobození (8. a 9.5.) a
mučednictví İbrahima Kaypakkayı (18.května).

Více na straně 4, 8 a 9

Obsah čísla Úvodní slovo redakce

Slovo redakce ... 2

Sjezd strany ... 2

První máj ... 3

Výročí narození
Karla Marxe ... 4

Dny osvobození
od fašismu ... 4 - 5

Dělnická strana
Turecka ... 6

Tiskovka TIP k 1.máji ... 7

Projev Levice na 1.máje ... 6

Dny osvobození - Komu
patří jejich odkaz? ... 7

İbrahim Kaypakkaya je
nesmrtelný ... 9

Jednání se SOCDEM
ukončeno ... 9

Výzva 300 statečných pro
skutečnou levice ... 10

Rozhovor s TFM ... 11 -14

Grónsko: meziimperia-
listické rozpory ... 14

Proti (nejen) Trumpovu
imperialismu! ... 15

Report ze sjezdu
Die Linke ... 15 -16

Ekologie a kvalita
životního prostředí ... 16

Kapitalismus: Morální
systém svobody? ... 17

Intervence proti vládní
pravici v Ostravě ... 17

Seznam komisí a dalších
orgánů strany ... 18

Platformy Levice ... 19

Přihláška do Levice ... 19

Zdravice mezi Levicí
a KCP ... 20

Vážené čtenářstvo,

opět vychází nové číslo Levicoviny.

V první, historické části vás informujeme o sjezdu strany Levice z 12.dubna (str. 2), akcím k 1. máji (str. 3), vzniku stránky o levicové historii (str. 4), výročí narození Karla Marxe (str. 4) a dnů osvobození od nacismu (str. 4-5). Důležité místo má druhá část výzvy „300 statečných“ (str. 10).

V třetí části s podíváme do zahraničí - přinášíme rozhovor s norskými maoisty z Tjen Folket Media (str. 11-14), přetiskujeme článek z jejich webu o Grónsku (str. 14). Dále zpráva ze sjezdu Die Linke, což dokumentuje reportáž o jejich sjezdu (str. 15-16). A také zdravice o kurdských komunistů.

Konečně ve čtvrté části se vrátíme domů - útoky na lesy a přírodu obecně (str. 16), přinášíme také reportáž z demonstrace proti P. Fialovi v Ostravě (str. 17).

Číslo uzavírá seznam komisí strany s popisem jejich činnosti (str.18).

Pomozte nám budovat stranu pracujících, jedinou, která dokáže samostatně kandidovat ve volbách, aniž by závisela na penězích oligarchů, nebo se přizpůsobovala jejich neoliberalní ekonomické ideologii. Vyplňte výzvu 300 statečných na našich internetových stránkách.

Redakční rada Levicoviny,
29. června 2025
kontakt na redakci:

RRLevicoviny@protonmail.com

Sjezd strany Levice

Tomáš Starý

Celkem 40 delegátek a delegátů se zúčastnilo 3. (XVIII.) sjezdu strany Levice 12.dubna 2025 v kině Atlas (modrý sál) na Florenci v Praze.

Sjezd přijal úpravy dlouhodobého programu, stanov, přivítal domácí (hnutí Budoucnost) i zahraniční (Dělnická strana Turecka v ČR - TIP CZ, Kurdistánská komunistická strana (Jih) - KCP) hosty (navíc byly přečteny zdravice od Die Linke a KPO) a zvolil nový Celostátní výbor (CV). Projevy zahraničních hostů přinášíme jako samostatnou přílohu.

V této souvislosti je třeba poděkovat za práci členstvu CV, které v následujícím období v CV již nebude - Anně Mikulenkové, Antonínovi Hořčicovi a Petru Rohelovi. Neméně díky patří bývalým členkám a členům volebních komisí CV - kontrolní a revizní.

Tyto orgány doznaly na sjezdu také obměn. Hospodář strany byl sjezdem ve funkci potvrzen a zopakovali jsme úkol najít pro něj pomocníka/ici - tento se podařilo naplnit relativně nedávno.

Nově v CV budou působit naši zastupitelé Valerie Talacková a Pavel Cizinský a dále Patrik Vágner, František Otta, Zdeněk Beil, Romana Howe a Jiří Hudeček.

Bezprostředně po sjezdu se konalo první zasedání CV, které zvolilo Předsednictvo CV (PCV) a potvrdilo stávající spolupředsednickou dvojici - Vladimír Farana a Markéta Juřicová. Po zasedání CV, společně fotografií následovalo neformální posezení v parku a debata o probíhajících aktivistických akcích.

Delegátstvo na závěr třetího sjezdu strany Levice

Akce 1. máj v Praze (Tomáš Starý)

První květen připomíná stávky na tento den během bojů za osmihodinovou pracovní dobu, již v roce 1856 provedli australští kameníci ve Victorii stávku v rámci hnutí za osmihodinovou pracovní dobu. Stala se z toho každoroční připomínka, která inspirovala také americké dělníky k jejich prvnímu zastavení práce, do historie se pak zapsal především následný Haymarketův masakr 4. května roku 1886 v Chicagu na demonstraci na podporu dělníků stávkujících za osmihodinový pracovní den. První máj je tradičním levicovým svátkem.

Strana Levice si tento významný den připomněla demonstrací „1. máj proti fašismu a kapitalismu“ a pochodem pořádaným společně s TIP CZ a nově vzniklou iniciativou Turecká solidarita v Praze (TSP), která reaguje na rozsáhlá zatýkání a protesty po šokujícím zatčení výrazného opozičního politika a represe Erdoganova režimu.

Akce začala 13:30 na již trochu tradičním místě Levice a jejich spojenců - pod sochou mistra Jana Husa na Staroměstském náměstí v Praze, mezi řečníky byli například spolupředsdkyně Levice Markéta Juřicová, spolumluvčí antifašistické platformy a člen CV Jan Májiček a místopředsdkyně Romana Howe, její projev přinášíme na konci tohoto vydání (str. 46). Za TIP CZ promluvil Nihat Yavuz.

Hrála česká i turecká levicová hudba – jmenujme například Internacionálu v obou jazycích, nebo „pochod 1. máje“ (Bir Mayıs Marşı, www.youtube.com/watch?v=_f6Jlm0OPJs). Tento první máj možná s ohledem na, vpravdě druhé republikový, zákon proti „propagaci komunismu“ naposledy legálně. Vlály stranické vlajky Levice, TIP i vlajka Palestiny. Transparenty připomněly hodnoty internacionalismu, jednoty s lidovými masami a práv pracujících a utlačovaných v češtině, angličtině i turečtině.

Před třetí hodinou odpolední jsme se vydali na pochod přes ulici Na Příkopě, Náměstí Republiky, pak symbolicky ulicí Revoluční a podél Vltavy až přes Čechův most k Metronomu. Kousek od něj byl pak od 15:30 zahájen společný piknik na Letné.

**PRVNÍ MÁJ PROTI
FAŠISMU A KAPITALISMU**

1.5.2025

13:30 POCHOD ZE STAROMĚSTSKÉHO NÁMĚSTÍ NA LETNOU
15:30 SPOLEČNÝ PÍKNIK NA LETNÉ

LEVICE

Soudružstvo TIP CZ a Levice na pikniku. Transparenty (nebojte, vše jsme po sobě zodpovědně uklidili). Fotografie převzaty z facebooku naší členky Terezy.

Akce 1. máj v Olomouci (David Prečnik)

Dialog s veřejností je jednou z nej důležitějších činností lidové strany. Pouze dialogem lze zjistit, co pracující veřejnost trápí, a čím jim jako strana můžeme ulehčit život.

Strana Levice se proto na oslavu svátku pracujících vydala do ulic Olomouce s cílem nejenom rozšířit povědomí o jejím programu, ale také zjistit, co obyvatelstvu Olomouce tíží život.

David Bureš a Zdeněk Beil strávili slunečné odpoledne prvního května dialogem s veřejností v centru Olomouce, rozdáváním programových letáků, a podobnými agitačními činnostmi. Hned po několika minutách rozhovorů s veřejností vyšlo jasné najevo, že všechny generace pracujících trápí hlavně nedostupnost bydlení.

Problémy, na které v této oblasti lidé poukazovali, zahrnovaly drahé byty, problém skupování pozemků a bytů velkoinvestory za účelem zisku, a špatný stav již postavených bytů.

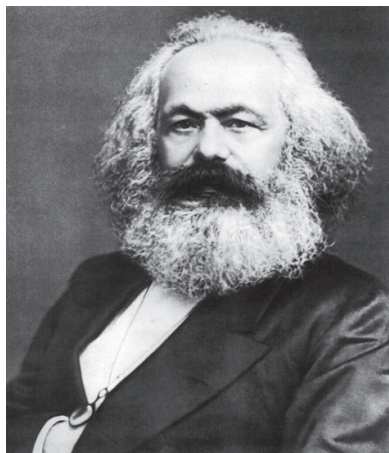
Nedostupnost spolehlivé veřejné dopravy a nutnost závislosti na automobilech patřila k dalšímu často diskutovanému problému. Individualistické pojetí dopravy výrazně přispívá nejenom k ničení životního prostředí, ale také nutí lidi k upsání se k vyděračským půjčkám, které jim čím dál více natahují a omezují rodinné rozpočty.

Strana Levice nabízí řešení nejenom těchto zmíněných problémů; cílí k obecnému zvýšení kvality života pracujících veřejnosti.

Projev předsedy Dělnické strany Turecka (TIP) v České republice – Nihata Yavuze.

Výročí narození Karla Marxe

Zemřel v roce 1883 jako člověk bez státní příslušnosti – bez vlasti, stejně jako „proletariát nemá vlast“, jak psal. Tato osudová bezstátnost jej symbolicky přibližuje ideálu komunismu jako společnosti bez státu a národních hranic.

Jeho slavný výrok z Tezí o Feuerbachovi: „Filozofové svět jen různě vykládali, jde však o to jej změnit.“ shrnuje Marxovu filozofii praxe – teorii, která má měnit svět, nikoli se jen dívat.

Zvláštní místo v jeho analýze kapitalismu zaujímá tendence míry ziskuklesat – zákon,

kolektiv „Levicová historie“

podle nějž s rostoucí technizací klesá poměr zisku vůči celkově investovanému kapitálu. Tento jev vysvětluje cykly krizí a stagnací a má i prediktivní sílu: při téměř nulové míře zisku se stává tržní způsob výroby ekonomicky neudržitelným – otevřeně se klade otázka přechodu k jinému, netržnímu způsobu organizace výroby.

Dnes, v době ekologických krizí, narůstající nerovnosti a technologií, které činí práci nadbytečnou, se Marxova kritika a jeho dialektický pohled na dějiny ukazují jako pozoruhodně aktuální.

Dnes, 5. května, si připomínáme narození Karla Marxe (1818–1883), myslitele, jehož dílo hluboce ovlivnilo světové dějiny. Jeho klíčová práce *Kapitál* rozvíjí kritiku politické ekonomie a analyzuje vnitřní rozpory kapitalismu. Spolu s Friedrichem Engelsem napsal *Manifest komunistické strany*, který začíná slavnými slovy: „Dějiny všech dosavadních společností jsou dějinami třídních bojů.“

Marx nebyl jen teoretik – jeho život byl poznamenán neustálým pronásledováním. Po vyhoštění z Německa, Francie a Belgie se usadil v Londýně, kde v chudobě a nemoci strávil zbytek života.

„Historie je polem třídního boje. Připomínáme činy revolucionářstva, osvobozeneckých hnutí a krvavé stopy imperialismu. Stránka pro každého, kdo nezapomíná a nezrazuje.“

Dny osvobození od fašismu (8. a 9. květen)

František Otta, předseda ZO Olomouc, místopředseda Levice říká „V Olomouci jsme spolu s Davidem Burešem položili věnec k památníku obětí fašismu, předchozí den jsem se pak osobně zúčastnil oslav v Libině, kde proběhl důstojný pietní akt s účastí místní veřejnosti. V Libině jsem uctil památku osvobození společně se zástupci vedení obce i dalších společenských organizací.“

Dny osvobození v Olomouci, členové Základní organizace Levice Olomouc

Olomouc

Praha

Praha

Libina

Libina

Libina

Orlová

Orlová

Orlová

Orlová

Loga Komunistické strany Rakouska (KPÖ), Levice a Die Linke (Němeco, „Levice“), tři stran ze sousedních států EU. Naše sesterské strany dodaly na Třetí sjezd „jen“ zdravice, ale jinak jsme s nimi v čilém kontaktu, nedávný sjezd Die Linke například navštívila spolupředsdkyně Levice Markéta Juřicová a člen ZO Praha Jan Vaňo. Účastníme se každoročně festivalu Volksstimme pořádaném KPÖ a s oběma stranami také otevřených online diskuzních setkání. (pokračování ze str. 2)

LEV!CE

KPÖ

Die Linke

Dělnická strana Turecka se představuje

Dělnická strana Turecka (TİP: Türkiye İşçi Partisi) je relativně mladá socialistická strana z Turecka založená v roce 2017. Strana má v současnosti čtyři poslance a rostla nejrychlejším tempem, kterého socialistická strana za více než dvě desetiletí dosáhla. Během osmi let své činnosti strana zapustila kořeny po celém Turecku a výrazně zvýšila svou přítomnost v zahraničí.

TİP je vůdčí silou boje proti Erdoğanovi. Je to jedna z nejhlasitějších a nejaktivnějších socialistických stran v zemi se zástupci v tureckém parlamentu, místními pobočkami v každém regionu a více než 70 provinciích a mnoha místními lidry v masových organizacích, odborech a studentských sdruženích.

Proberme hlavní programový výhled:

- TİP popisuje Erdoğanův režim jako reakční, nacionalistický, utlačovatelský a netolerantní k alternativním názorům a životnímu stylu. Na tomto organizačním základě TİP obhajuje svobody, demokracii a sekularismus proti kapitalistickému řádu a rasistickým, fašistickým a sektářským hnutím v Turecku.

- TİP bojuje za vytvoření země, kde všichni občané dobrovolně žijí společně, svobodně a v harmonii, bez ohledu na jejich kulturní a etnický původ.

- TİP je odhodlána bojovat proti ničení životního prostředí a přírody v souvislosti s ekologickou a klimatickou krizí.

- TİP pevně věří ve sjednocení antiimperialistických a protireakčních bojů a vybavení je antikapitalistickou vizí jako jediný způsob, jak překonat národnostní, etnické, náboženské a sektářské konflikty a podporovat bratrství/sesterství všech lidí.

Zpráva Dělnické strany Turecka (TİP) o pokusu o občanský převrat v Turecku z 19. března a následných protestech

Uplynul rok od místních voleb v březnu 2024, ve kterých AKP po 22 letech ztratila mnoho důležitých obcí a pozici vedoucí strany. Během této doby se ekonomické podmínky v Turecku nadále zhoršovaly. Prudký nárůst cen bydlení, inflace potravin, nízká kvalita veřejného školství, nedostatečné zdravotnické služby a celkový pokles životních podmínek dnes postihují všechny občany. Režim ztratil svou společenskou legitimitu a v současnosti přežívá na rozsáhlém potlačování jakékoli politické aktivity ze strany opozice.

Starosta Istanbulu Ekrem İmamoğlu se v této atmosféře stal vlivnou opoziční osobností. Poprvé byl zvolen starostou v roce 2019 ve výsoké sporných místních volbách. V místních volbách v roce 2024 si zajistil druhé funkční období starosty. Mnozí ho uznávali jako Erdoğanova hlavního rivala v příštích prezidentských volbách.

18. března režim zahájil koordinovaný politický útok proti Ekremovi İmamoğlu. Nejprve mu byl přes noc anulován vysokoškolský diplom s cílem zablokovat jeho kandidaturu v příštím prezidentském klání. Druhý den ráno, 19. března, byl odveden ze svého domu, aby podal svědectví, a další tři dny byl držen ve vazbě. 23. března byl İmamoğlu formálně zatčen soudním příkazem na základě obvinění z korupce a terorismu. V rámci tohoto politicky motivovaného falešného vyšetřování byli zadrženi také starostové některých dalších istanbulských čtvrtí a jejich kolegové.

Statisíce po celém Turecku vyšly do ulic, aby podpořily İmamoğlů a zvýšily svůj hlas proti jeho nezákonnému zadržení. Vysokoškolská studentstva byli zvláště aktivní při vyjadřování svého nesouhlasu a účastnili se protestů v Istanbulu, Ankaře, Izmiru, Antalyi a dalších městech. Vláda reagovala tím, že vypustila policii na pokojné demonstranty, cenzurovala kanály sociálních médií a zadržovala lidi za účast na setkáních. Stovky studentů a občanů, včetně členů naší strany, byly drženy ve vazbě a 301 demonstrantů bylo zatčeno.

29. března opozice společně zorganizovala setkání, na kterém se v Istanbulu sešlo 2,2 milionu lidí, aby požadovali okamžité propuštění İmamoğlů a všech ostatních občanů ve vězení.

2. dubna občané zorganizovali ekonomický bojkot a na jeden den zastavili veškerou spotřebu. Místní setkání a pochody pokračují po celé zemi. Opozice bude také neustále opakovat svou výzvu k okamžitým volbám.

Volitelné – Přístup k sociálním demokratům + kurdská politika (pokračování ze str.2)

V této souvislosti může jednotná opoziční fronta, která vzdoruje za naše práva volit a být volen, svrhnout vládu ještě před volbami. Zasluhu na tom mají spíše strany CHP (sociální demokraté) a DEM (kurdské hnutí). Rádi bychom však upozornili, že jejich reakce na zásahy správce provedené oběma stranám byly bohužel slabé!

Ačkoli jsme (TİP) nezávislí na obou stranách, ale jsme ve spojení s kurdským hnutím, Diyarbakır (ústřední město Kurdů v TR, východ) a İzmir (ústřední město kemalistů, západ) na sobě nezávislé nejsou. A věříme, že socialisté mohou být historicky pevným mostem mezi východním a západním centrem.

Objevují se také výtky, že socialisté jsou zastíněni CHP nebo kurdským hnutím. Naším heslem je však „buď budeš sám sebou, nebo se zničíš“. Své zásady jsme jasně uvedli ve stanovách a programu strany. Naše hlavní principy neobětujeme pro pragmatické aliance. Své zásady jsme jasně uvedli ve stanovách a programu strany. Naše hlavní principy neobětujeme pro pragmatické aliance. Tyto kritiky by proto neměly být odděleny od pokusů zničit socialisty/komunisty trvajících od vzniku republiky (před 100 lety). Vezme-li však v úvahu masová lidová hnutí posledních 10-15 let, je prokázáno, že tato možnost není reálná.

Stručně řečeno, události z 19. března jsou civilním pokusem o převrat organizovaným stále autoritativnějším a nepopulárnějším režimem. Tento temný obrat představuje kritický bod pro budoucnost Turecka. Turecký lid je však rozhodnut nepřijmout rozsudek smrti za svou demokracii. Jako Dělnická strana Turecka jsme si také vědomi naší odpovědnosti zapojit se do řad odporu. Uvědomujeme si, že jde o existenční boj a svou důstojnost budeme bránit až do konce. Budeme i nadále bojovat za naše svobody, za

Tisková zpráva TIP CZ k 1.máji

Drazí pracující, ženy, mládež, drahá média, spoluobčané,

Dnes je nejdůležitější den našeho mezinárodního dělnického boje, který už trvá více než století, dnes je 1. květen. Tento den však neslavíme ve slavnostním duchu. Tento 1. květen vidíme ve stínu hladu, chudoby, vykořisťování, útlatu, zatýkání a nespravedlnosti.

Žijeme v době, kdy naše životní úroveň klesá pod tíhou inflace, stávkující a demonstřující se setkávají se zatýkáním, nevinné děti jsou vražděny, zvolení členové parlamentu, starostové, studenti, kteří chrání jejich budoucnost, jsou zatýkáni. Toto je nyní země, kde se politické elity a oligarchie spojili a ukradli všechno.

Tyto zkušenosti nás však nevedou k věčnému pesimismu. Dnes máme větší naději než dříve.

Nazim Hikmet, otec našeho boje, v jedné ze svých básní říkal: „Nevšímejte si nehybnosti počasí, moře spí a probouzí se.“ Dnes máme větší naději, protože mládež, o které jsme si mysleli, že spí, se stala mořem, probudila se a vstala. Zbouralo to bariéru strachu. Otevřelo to také cestu dělnické třídě.

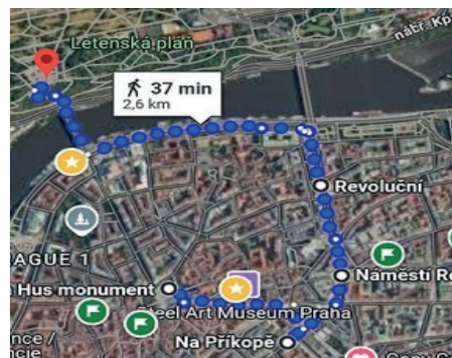
I my jsme dnes vyšli na náměstí za práva naší práce ve všech čtyřech koutech země, spojili jsme se a spolu jsme silnější. Ti, kdo co mohou zastavit vykořisťování našeho lidu a puč proti naší demokracii, jsou zde, na všech náměstích země. Protože pouze pracující drží skutečnou moc. Dělnická třída produkuje a vytváří hodnoty svými rukama. A jsou to opět ruce dělnické třídy, které odstraní temnotu, která dopadla na naši zemi, a nastolí světlou budoucnost.

Nehledáme spasitele pro sebe Spása je v našich rukou.

Vzat zpět vše, co nám ukradli, Vybudovat zemi, která je rovnoprávná, svobodná, spravedlivá a mírumilovná,

Pro svobodu, demokracii a socialismus je čas vzít náš osud do vlastních rukou! Spojme své síly do našeho organizovaného boje za lepší socialistickou budoucnost a určitě zvítězíme!

Ať žije 1. květen!

trasa pochodu na 1.máje 2025

Projev místopředsedkyně Romany Howe na 1. máje v Praze

Historicky byl 1. máj oslavou svátosti práce. Práce, která dává člověku život, která dává člověku možnost přežít. Nic víc, nic méně. Práce je možností, svobodnou volbou. Možnost tuto svátost oslavovat osvobozuje člověka od otroctví vykořisťování a nedůstojných podmínek práce pro majitele, který dělá z práce povinnost, řeholi, jen aby měl co největší zisk, aby hromadil kapitál, zatímco pracující ztrácí svou svobodu a důstojnost.

V dobách, kdy neexistovaly výrobní prostředky, pracoval člověk pouze pro svou okamžitou potřebu, pouze pro zajištění základních potřeb, zbytek času trávil hrou, radostí, užíváním života. proto si lidé stavěli májky a tančili, zpívali, radovali se. Kde je ta radost, kde je svoboda a úcta k životu? Proč se lidé nechávají zotročovat, podléhají bludům a nabídkě nekonečné zábavy, známé už z dob Římské říše jako chléb a hry, a zcela přehlídí, že tato zábava není skutečnou hravou radostí, ale jen pastí připravenou těmi, kdo chtějí naši práci pouze zneužít pro hromadění kapitálu. Proč nevěříme, že možnost pracovat je svobodou a ne povinností k naplnění bankovních kont několika „vyvolených“? Proč se necháme spoutávat modlou nekonečného růstu, nepoctivého zisku a pozlátkem konzumu? Kde jsou pracující, kteří moudře řeknou ne kultuře nekonečného zisku, který teče všude možně, jen ne tam, kam patří.

Zisk z práce, kterou se svobodně a s radostí rozhodneme vykonat pro naše přežití, pro solidární budování společnosti, ve které mají všichni stejné možnosti a stejná práva, ve které zbrojení a obchod se zdravím není jen prostředkem k dalšímu nesmyslnému hromadění zisku. Naše strana pro pracující, pro všechny lidi bez ohledu na rasu či náboženskou či etnickou příslušnost slaví 1. máj. Levice zve k oslavám a budování zdravé společnosti se všemi lidmi, jejichž svoboda práce i odpočinku je základem naší solidární budoucnosti.

Kam nás dovedla kultura, kde nejvyšší hodnotou je zisk a nikoliv zdravý život člověka a přírody? K obětování částí přírody, které překáží těžbě, výstavbě, výrobě? K obětování lidí, kteří stojí v cestě strategickým zájmům imperiálních říší a globálního kapitálu, parazitního hegemonu? To pro jejich zisky nyní umírají v Gaze desetitisíce až statisíce Palestinců, většinou žen a dětí? To pro ukojení fanatismu kolonialistů musíme sledovat v přímém přenosu, jak jsou bombardovány nemocnice, školy, infrastruktura, budovy, stany, kde jsou americkými bombami trhány na kusy tisíce dětí? Gaze je krystalickou esencí zla kapitalismu. Přetnu vám nyní poselství rodiny z Gazy, lidí, kteří jsou mi blízcí, které podporuji, a kteří nás žádají, abychom učinili vše, co je v našich silách k ukončení tohoto strašného zločinu, za který je zodpovědná i naše vláda praviceových tzv liberálních hodnot....Prosím všechny: „Budme solidární, nenechajme humanitu a svět zničit tím, že ke smrtelně nebezpečné ideologii kapitalismu nenajdeme lepší alternativu!

„Ahoj, jmenuji se Moayad. Narodil jsem se v Pásmu Gazy a je mi nyní 26 let. Doufám, že vy, moji bratři a sestry, nám pomůžete – mně a mé rodině – způsobem, který zde sami nalézt nedokážeme, abychom mohli shromáždit dary, i kdyby byly malé. Jsme tady v Gaze a už 600 dní jsme neviděli světlo. Doufáme, že najdeme alespoň základní prostředky k přežití, které nás udrží naživu uprostřed tohoto nepřetržitého bombardování.

Já a moje rodina – maminka, tatínek, pět bratrů a jedna sestra – žijeme v Gaze a prožíváme dny plné hrůzy, bez jistoty, že přežijeme. Každý den umíráme strachy. I ta nejmenší částka, kterou nám darujete, pro nás může znamenat hodně – pomůže nám alespoň koupit vodu, jídlo a léky, které potřebujeme k přežití. V Gaze jsou stále některá místa, zejména trhy, kde se dá něco koupit, a také obchody, kde je možné posílat a přijímat peníze. Ale náš dům byl zasažen bombou a ztratili jsme všechno – peníze i doklady.

Společně děláte v našich životech obrovský rozdíl a jsme nesmírně vděční za vaši trvalou podporu. Každý dar, ať malý či velký, má konkrétní dopad. Uprostřed těchto těžkých časů s vámi chceme sdílet paprsek radosti. Vytrváváme a zůstáváme na své zemi a ve své vlasti, dokud nám Bůh nedá vítězství a válka neskončí – a my budeme žít jako zbytek světa, v míru a bezpečí. My, naše děti a naše rodiny, stále máme naději v život – v ten okamžik čístejšího štěstí po obrovské ztrátě, kterou jsme utrpěli, když nám byly zničeny domovy.

Vaše laskavost vždy znamenala změnu a jsme hrdí, že máme tak soucitnou a podporující komunitu. Děkuji vám ze srdce. Přijímám vás všechny s otevřeným srdcem. Moayad a jeho rodina“

8. a 9. května: Dny osvobození - komu dnes patří jejich odkaz?

Každý rok si v Evropě připomínáme konec druhé světové války – na Západě 8. května, na Východě o den později. Připomínáme si porážku nacismu, vítězství nad fašistickou ideologií, jež přinesla smrt desítkám milionů lidí. Tento památný den je však zneužíván – především režimem Vladimíra Putina, který se snaží přivlastnit odkaz vítězství nad nacismem, ačkoliv jeho vlastní politika jej popírá v samém základu.

Putin se opírá o krajní pravici v Evropě – např. v Německu o AfD, jejíž představitelé otevřeně relativizují zločiny nacismu. Alexander Gauland nazval nacistické vojáky „hrdiny“ (1), Björn Höcke označil památník Holocaustu v Berlíně za „památník hanby“ (2) a AfD je opakovaně spojována s neonacistickými skupinami jako jsou Junge Nationalisten nebo identitární hnutí (3). A není sama – Putinovo Rusko udržuje kontakty se stranami jako je francouzské Rassemblement National Marine Le Pen (4), rakouští Svobodní (FPÖ) nebo maďarský Fidesz Viktora Orbána, kteří otevřeně útočí na demokratická práva, uprchlíky, LGBTQ+ lidi i levici (5).

Ještě horší je, že Putinovský režim oslavuje i historické nepřátele skutečných antifasistů. Ve svých projevech vyjádřil uznání bělogvardějcům – silám, které během občanské války vraždily Židy, vyvolávaly pogromy a šířily otevřené fašistické tendence. Jak připomíná historik Sean Guillory (6), bělogvardějci se po porážce stali ideologickými spojenci evropského fašismu – a mnozí z nich později zakotvili v Ruské osvobozené armádě (ROA) generála Vlasova, která kolaborovala s nacisty. Putin v roce 2020 dokonce řekl, že „někteří vlasovci bojovali statečně“ (7) – výrok, který byl ještě před 20 lety v Rusku nemyslitelný. A konečně – Putin o Leninovi řekl, že byl „šílenec, který položil pod Rusko časovanou bombu“, čímž se otevřeně postavil proti zakladateli sovětského státu (8).

A přitom to byl právě Leninův odkaz – industrializace, důraz na vzdělání, zrovnoprávnění národů – co umožnilo Sovětskému svazu proměnit se ze zaostalé carské monarchie v mocnost schopnou porazit nacistické Německo. Navzdory tragickým chybám stalinismu – čistkám, reakcionářství a s ním souvisejícím represím vůči menšinám – byl právě socialistický systém ten, který umožnil mobilizaci milionů lidí a vybudování válečného průmyslu, který přezbrojil Hitlera (9). Sovětská vítězství v Stalingradu, Kurska a Berlína nebyla dílem diktátora, ale hrdinstvím milionů obyčejných lidí. Je třeba připomenout: válka se vyvíjela pro SSSR katastrofálně, dokud Stalin nepředal velení generálitě – bál se dokonce, že bude sesazen (10). Rozhodující nebyl ani tak vstup USA do války jako zbrojní převaha SSSR (11) a skutečnost, že vyhraněné rasistická a zrůdná ideologie nacismu znemožnila mocnostem Osy vytvářet stabilní a účinné aliance.

Zásluhy západních Spojenců a obětí jejich vojáků a vojaček nelze popírat – zejména letecká pomoc, logistická podpora a otevření druhé fronty zachránily statisíce životů. I pracující lidé v USA a Británii pomáhali vyrábět materiál, který bojoval na východní frontě.

Ale nelze si malovat Spojence jako hlavní vítěze války – tíhu bojů nesl především Sovětský svaz a jeho lidé.

Nezapomínejme: v řadách Rudé armády, partyzánů i na domácí frontě bojovali lidé, kteří často čelili nejen nacistům, ale i zvůli vlastního vedení. Jejich odpor, odvaha a solidarita si zaslouží být připomínány odděleně od politiky stalinistického útlu.

Dnes znovu čelíme hrozbě fašismu. Vidíme to na vzestupu AfD, glorifikaci zločinců jako byl Bandera, Mussolini (jehož zločiny bagatelizoval Karel Schwarzenberg, když podpořil Meloniovou) (12) nebo Dollfuss, kterého hájil z ÚSTRu Daniel Herman (13). A nezapomeňme na ostudnou aféru v kanadském parlamentu, kde byl vyznamenán bývalý člen nacistické jednotky SS Galizien – Jaroslav Hunka (14).

Ale asi nejmarkantnější je nástup krajní pravice v USA, zejména v podobě Donalda Trumpa. Ten opakovaně útočil na LGBTQ+ lidi, migranty i autisty – např. výsměchem postiženému novináři (15) či omezováním přístupu k péči (16). To esklovalo nedávno dokonce jakýmsi „registrem autistů“. Administrativa pod vedením Donalda Trumpa podporovala ICE razie proti rodinám (mučí a vězní nejen cizince, ale mnohdy i nebielé rodilé Američany), budovala detenční centra pro děti a otevřeně hovořila o anexi Grónska, části Panamy či Kanady. Trumpovy návrhy extrémních celních tarifů narušovaly mezinárodní spolupráci a evokovaly protekcionistické praktiky meziválečných režimů. Stejně tak útoky na nezávislost soudní moci, podpora milicí a násilných útoků na Kongres 6. ledna 2021 patří do katalogu šokujících projevů autoritářství (17). V oblasti kultury a vzdělání pak došlo k cenzuře webů, zákazům knih a pokusům o cenzuru levicové teorie i genderových studií – což se nápadně podobá prvním krokům nacistické vlády v Německu, která mezi prvními pálila právě knihy o marxismu, psychoanalýze a genderu (18).

Kapitalismus dneška – jak ten západní, tak ten ruský – znovu ploidí krize, nenávist a války. A právě v těchto krizích se fašismus rodí.

kolektiv „Levicová historie“

Pamatujme, kdo skutečně porazil nacismus. Byli to lidé – ne diktátoři. Byli to dělníci, rolníci, vojáci, zdravotníci, partyzáni. A byli to ti, kteří věřili, že svět může být spravedlivější. I dnes může být fašismus poražen organizací pracujících tříd. Jedním z příkladů byl třeba pokles akcí Tesly po odporu proti nacistickým gestům blízkého spolupracovníka Trumpa – oligarchy Elona Muska, spontánní útoky na auta této značky vedla k poklesu jejich obliby a prodeje.

Poznámky a zdroje:

1. Alexander Gauland: citace „z roku 2018, kdy mluvil o „hrdinech“ Wehrmachtu – viz Deutsche Welle (<https://www.dw.com/.../germanys-afd-party-in.../a-44240174>)
2. Björn Höcke: výrok o „památníku hanby“ z ledna 2017 – viz Der Spiegel (<https://www.spiegel.de/.../afd-hoecke-spricht-von-denkmal...>)
3. Junge Nationalisten a identitární hnutí: spojitost s AfD potvrzena např. v BfV-Bericht 2020, s. 96–102
4. Le Pen a Putin: např. půjčka ruské banky na kampaň RN – viz The Guardian (<https://www.theguardian.com/.../french-party-front...>)
5. Fidesz a FPO – např. spolupráce s Jednotným Ruskem, viz Politico.eu, 2019
6. Sean Guillory, historik: podcast SRB Podcast, epizoda o bílých Rusech a jejich fašizaci (<https://srbpodcast.org/>)
7. Putin o vlasovcích: tisková konference, květen 2020, přepis např. na kremlin.ru
8. Putin o Leninovi jako „šilenci“: tisková konference, leden 2022 – viz The Moscow Times, 2022
9. Data o výrobě tanků: Military Balance 1945, viz G. Krivosheev, „Soviet Casualties and Combat Losses“
10. Stalinovy obavy ze sesazení: svědectví Zukova a Vasilevského – viz Geoffrey Roberts: Stalin's General, 2012
11. Isaac Deutscher: citace z knihy, The Prophet Armed, kapitola o druhé světové válce
12. <https://www.novinky.cz/.../domaci-schwarzenberg-pro...>, https://www.voxpot.cz/vypraveni-o-snesitelných-fasistech...
13. Daniel Herman o Dollfussovi, Twitter
14. Jaroslav Hunka: aféra z roku 2023, viz BBC News
15. Trump zesměšňuje postiženého: New York Times, listopad 2015
16. https://www.washingtonpost.com/.../trump-lists-jews..., https://forward.com/.../trump-rfk-jr-autism-registry...
17. Útok na Kapitol, napojení na milice: CNN, leden 2021
18. Nacistické pálení knih: United States

Ibrahim Kaypakkaya je nesmrtelný

převzato ze stránky „levicová historie“

(zvěčněn 18. května 1973)

Ibrahim Kaypakkaya (1949–1973) žije v srdcích milionů utlačovaných jako symbol vzdoru, naděje a revoluce. Narodil se ve vesnici Karakaya v provincii Çorum do chudé rolnické rodiny. Byl výjimečně pilným studentem — po absolvování střední školy v Çorumu byl přijat na prestižní Istanbulskou univerzitu, kde studoval fyziku. Právě zde se začal politicky radikalizovat, inspirován studentským hnutím konce 60. let

a vlivem revolučních proudů, které tehdy hýbaly nejen Tureckem, ale i celým světem.

Kaypakkaya nebyl jen teoretik, ale i člověk činu. Původně ovlivněn myšlenkami různých proudů marxismu, postupně prošel hlubokým ideovým vývojem a stal se zakladatelem a ideologem tureckého maoistického hnutí. V roce 1972 založil Komunistickou stranu Turecka/Marxisticko-leninistickou (TKP/ML) a její ozbrojené křídlo TIKKO (Dělnicko-rolnická osvobozená armáda Turecka), které čerpalo inspiraci z maoistické teorie lidové války. Ve svých spisech, které se dnes řadí k základním textům turecké revoluční levice, se vymezoval nejen proti fašismu a kapitalismu, ale i proti dogmatismu uvnitř komunistického hnutí.

Jedním z jeho nejvýznamnějších příspěvků bylo dílo o národnostní otázce v Turecku, kde nekompromisně obhajoval právo Kurdů na sebeurčení až po odtržení — v době, kdy i mnozí levicoví intelektuálové mlčeli nebo tento požadavek bagatelizovali. Pro svou jasnou revoluční linii a odvahu označila turecká vojenská rozvědka MIT a americká CIA Ibrahima Kaypakkaya za „nejnebezpečnější postavu komunistického hnutí na Blízkém Východě“.

V lednu 1973 byl zatčen v Dersimu po ozbrojeném střetu, při kterém byl raněn. Následně byl ve vězení ve Diyarbakiru podroben několikaměsíčnímu brutálnímu mučení. Přestože byl těžce zraněn, nikdy nezradil své soudruhy, nikoho nevyzradil, nikdy neodvolal své myšlenky. Dne 18. května 1973 podlehl nelidskému zacházení. Bylo mu pouhých 24 let. Jeho smrt nebyla náhodná — šlo o chladnokrevnou politickou vraždu, za kterou nesou odpovědnost jak turecké ozbrojené složky, tak výrazně i jejich američtí poradci. Ibrahim Kaypakkaya se stal symbolem, nesmrtelným. Jeho myšlenky, odvaha, neochvějné přesvědčení a revoluční odkaz dál žijí v srdcích těch, kdo bojují za osvobození dělníků, rolníků, národnostních menšin a všech utlačovaných. Je inspirací pro novou generaci revolucionářů po celém světě. Je sluncem naší revoluce, rudou hvězdou nad horami Dersimu, ohněm, který nikdy nevyhasne.

Ibrahim Kaypakkaya je nesmrtelný!

Jednání se SocDEM ukončeno

Strana Levice ukončuje jednání se SocDem a do voleb půjde samostatně s širokou nezávislou levicovou kandidátkou.

Ve středu 25. června oznámili zástupci strany Levice vedení Sociální demokracie, že v návaznosti na rozhodnutí SocDem vyslat svoje zástupce na kandidátku hnutí Stačilo!, ukončuje strana Levice jednání o volební spolupráci. „Naší cílem bylo po celou první polovinu roku najít společný základ pro širokou levicovou kandidátku. Bohužel ani Zelení, ani sociální demokraté dnes nejsou na něco takového připraveni. První se rozhodli podřídit nedůstojným podmínkám Píráků, druhí stejně nedůstojným podmínkám hnutí Stačilo!, se kterým Levice volební spolupráci odmítla ve vnitrostranickém referendu. Strana Levice se tak vydává směrem, který již několik měsíců připravujeme – samostatná kandidatura s podporou nezávislých kandidátů,“ uvedl člen Celostátního výboru strany Levice Jan Májiček.

Strana Levice navrhla SocDem memorandum o spolupráci, ve kterém se mimo jiné říká: „Volby do Poslanecké sněmovny

(Mediální komisi vydáno 25. června 2025 na sociální síti)

v roce 2025 mohou skončit tím, že ve sněmovně nebude žádná levicová síla, která by se postavila za obyčejné lidi, chránila práva pracujících a bojovala proti sociální nespravedlnosti ve všech jejích podobách. Kam takové rozložení sil vede, jsme viděli poslední čtyři roky.“ K perspektivám levicové spolupráce pak návrh memoranda uvádí: „Tato platforma by měla sloužit ke koordinaci a užší spolupráci levicových stran, odborů, občanských iniciativ

a nevládních organizací v oblasti programové i v oblasti konkrétních aktivit.“ Tuto současné vedení SocDem odmítlo a programově kapitulovalo. Strana Levice je nadále otevřena všem stranám a hnutím, které jsou připraveny bojovat za sociální spravedlnost, proti rasismu, sexismu a jiným formám útlaču (nejen) na jediné levicové kandidátce v letošních volbách.

LEV!CE

Výzva 300 statečných pro skutečnou levice - jedeme dál!

Milé příznivkyňe, milí příznivci, všichni, kdo se hlásíte k levice – ať už jste členy nějaké strany, aktivisté, odboráři, nebo prostě lidé, kterým není jedno, kam se naše společnost ubírá.

Děkujeme všem, kdo se připojili k výzvě „300 statečných pro skutečnou levice“. Právě teď společně vstupujeme do další fáze. Pojďme této výzvě vdechnout život jako otevřenému levicovému projektu, který přesahuje jednotlivé strany.

V Levici proběhlo celostranické referendum, v němž jsme se výraznou většinou rozhodli odmítnout účast v projektu Stačilo. Volíme vlastní cestu – důsledně levicovou, bez oportunismu a účelových spojenectví. Zůstáváme ale otevření spolupráci s dalšími levicovými subjekty. Dokladem toho je i naše sbližování s hnutím Budoucnost. Dubnový sjezd Levice tento směr potvrdil.

Ale nejde nám jen o to se stranicky prosadit, ale o to vytvořit platformu, která může být začátkem něčeho nového – otevřeného a spolupracujícího. A právě teď je ten moment začít.

Jiné levicové subjekty hledají cestu k moci přes pochybná spojenectví – KSCM s nacionalistickým Stačilo, Zelení na kandidátce Pirátů, SOCDEM nejdřív usilovala o Stačilo, pak o ANO, nakonec zvolila samostatný postup bez snahy o širší levicovou spolupráci.

Pozn.redakce: Později se SOCDEM rozhodla ke spolupráci s nacionalistickým Stačilo! A LEVICE s ní tedy spolupráci okamžitě ukočila (viz předcházející zpráva)

My naopak věříme, že levicová spolupráce má vyrůstat ze sdílených hodnot, ne z krátkodobých výhod nebo taktizování.

Nepřízpůsobujeme svůj program tomu, co je právě výhodné. Stavíme na poctivosti, transparentnosti a skutečné změně. Nehledáme výtahy k moci, ale cesty, jak hájit lidi, na které dopadají důsledky neoliberální vládní politiky, jsou diskriminováni, nebo utíkají před dopady válek a živelných pohrom.

Chceme být s těmito lidmi – a jednat společně. Ne za ně, ale s nimi. Blíží se volby jsou příležitostí ukázat, že skutečná levice existuje a má co nabídnout.

Abychom mohli postavit samostatné kandidátky ve všech krajích, potřebujeme alespoň 300 kandidátů a další aktivní lidi. Tento počet není symbolický, vytváří základ pro reálnou volební účast.

(Mediální komisi vydáno 9.června 2025 na sociální síti)

A i kdyby kandidátka nakonec nevznikla, ukážeme, že dokážeme spolupracovat, a to má velkou hodnotu samo o sobě. Chceme společně s Vámi pokračovat na boji za lepší svět, volby nevolby.

Volby do Poslanecké sněmovny se konají 3.–4. října 2025. Kandidátky musíme uzavřít do 29. července.

Kandidátku poskytujeme jako otevřený prostor pro společný projekt celé levice. Jde o nabídku spojit síly tam, kde je k tomu příležitost, a tahle kandidátka je jednou z nich. Nezáleží, jestli jste členy Levice či jiných levicových stran a hnutí nebo jejich bývalí členové, aktivisté za sociální spravedlnost, odboráři, lidé bojující za klima, práva pracujících nebo dostupné bydlení – pokud sdílíte naše hodnoty a chcete přispět k budování důsledné levicové alternativy, jste vítáni.

Právě teď je čas jednat. Proto jsme založili společný volební štáb, který je otevřen všem, kdo to myslí vážně se skutečnou levicovou spoluprací. Společně můžeme levice znovu postavit na nohy.

Co můžete udělat?

Přihlašovací formulář je zde: <http://bit.ly/4akLmw1>

Chcete kandidovat? Přihlaste se – hledáme lidi ze všech krajů.

Chcete pomoci s kampaní? Přijďte se do našeho společného volebního štábu – můžete se podílet na strategii, komunikaci, koordinaci dobrovolníků.

Nemůžete kandidovat, ale chcete pomoci? Pomozte s šířením informací, roznosem letáků, a dalšími aktivitami.

Máte zkušenosti s grafikou, médií, logistikou či jinou formou organizace kampaně? I vy máte své místo – každá ruka se počítá.

Zapojte se do volebních komisí, pomůžete Levici, spravedlivým volbám a můžete získat i přiměřenou odměnu.

Můžete přispět finančně? Financujeme se pouze z příspěvků a darů – každá koruna nám pomůže.

Společný volební štáb je otevřený pro Vás!

Do našeho společného projektu se můžete zapojit přímo a spolurozhodovat o podobě kampaně. Nejde jen o pomoc, ale o sdílenou odpovědnost za to, jakou podobu naše účast ve volbách bude mít.

Nikdy sami, vždycky společně

Výzva na webu Levice: <https://jsme-levice.cz/vyzva-300-statecných-pro-skutecnou.../>

TFM: Chceme pozdravit všechny revolucionářky, revolucionáře, antiimperialistky a antiimperialisty v České republice vřelým, proletářským a internacionalistickým pozdravem! Jsme poctěni příležitostí promluvit se soudružstvem a přátelstvem ve vaší zemi a zdůrazňujeme potřebu, aby se všichni antiimperialisté světa sjednotili ve společném boji, zvláště nyní při budování nové mezinárodní Antiimperialistické ligy (Anti-Imperialist League, AIL[1]).

Na otázky odpověděl soudruh Marcus, který je členem redakční rady Tjen Folket Media (Serve the People Media, Média „Sloužit lidem“). Odpověděl převážně v souladu s našimi zásadami, ale v mnoha otázkách a detailech nemáme takřkajíc jednotnou linii a rozhovor nelze číst jako „oficiální prohlášení“ naší redakce.

Vaše jméno je odvozeno z článku Mao Ce-tunga Sloužit lidu, který je součástí sbírky „Pět zlatých paprsků“. S tímto textem jsem se seznámil v rámci Čtenářského klubu (od organizace Rozpor) v České republice, kde se věnujeme studiu děl popisujících osvobozenécká hnutí. „Pět zlatých paprsků“ bylo rovněž zahrnuto v „Aktivistické příručce“ Komunistické strany Filipín. Ačkoli Komunistická strana Filipín vede ozbrojený boj, mnohé organizační poznatky z této příručky lze uplatnit i v rámci neozbrojeného politického boje, který jsme schopni vést v dnešních podmínkách. Vaší ideologií je tedy maoismus, správně?

Ano, hlásíme se k ideologii maoismu. Přesněji řečeno zastáváme pozici, že proletářský světový názor, tedy ideologie proletariátu, prošel třemi hlavními etapami vývoje, které vyústily ve formulaci marxismu-leninismu-maoismu. Zastáváme názor, že maoismus představuje marxismus naší epochy. Domníváme se, že definice maoismu uvedená v dokumentu Základní jednoty strany Komunistické strany Peru je definicí správnou. Souhlasíme s tím, že poznatky získané z lidových válek mohou a mají být uplatňovány i v rámci neozbrojeného politického boje. Zároveň však sdílíme stanovisko Komunistické strany Peru a předsedy Gonzala, podle něhož je lidová válka vojenskou strategií mezinárodního proletariátu, která je univerzálně aplikovatelná ve všech zemích světa.

Na YouTube jsem si všiml norské antirevizionistické písně, která byla zveřejněna jako projev solidarity s československým lidem a odsouzení invaze SSSR v srpnu 1968 [2]; skladba pochází od Rød Front (organizace z Bergenu, je to tak?), z roku

Rozhovor s TFM

Rozvor se soudruhem Marcusem z Tjen Folket Media (Norsko, Média „Sloužit lidem“) vedl Tomáš Fahre

1976. Na webových stránkách předchůdce naší strany (SDS) jsem rovněž našel zajímavý článek týkající se reakce Číny na tuto invazi – Mao ji přímo odsoudil a další představitelé Komunistické strany Číny otevřeně vyzývali československý lid k partyzánskému odporu [3]. Je šice pravda, že Komunistická strana Číny zároveň označila Dubčekovu administrativu za „revizionistickou“, s čímž by většina Levice zřejmě nesouhlasila, přesto to však považuji za podnětné zmínit. Můžete se, prosím, vyjádřit k invazi SSSR do Československa v roce 1968 z vašeho hlediska?

„Rød Front“ znamená „Rudá fronta“ a toto označení používaly studentské organizace, letní tábory, pěvecké sbory a další iniciativy, které byly součástí revolučního hnutí v Norsku v 70. letech – nejen v Bergenu. Neznáme konkrétní stanovisko předsedy Maa vůči Dubčkově administrativě, ale jsme si jisti, že jej lze dohledat v dokumentech Komunistické strany Číny (KS Číny), které jsou dostupné online. Naše stanovisko je totožné se stanoviskem KS Číny: invazi SSSR do Československa chápeme jako imperialistický akt agrese – a to vzhledem k sociálně-imperialistickému a sociálně-fašistickému charakteru sovětského režimu poté, co revizionistický převrat vyvrcholil v roce 1956.

Jaký je váš názor na válku na Ukrajině? Vybavuji si prohlášení Komunistické strany Indie (maoistické)[4], které odsoudilo Putinovu agresi, ale zároveň kritizovalo ukrajinskou vládu za její dlouhodobou politiku vůči obyvatelstvu Donbasu. Zaujalo mě, že ani v rámci probíhajícího konfliktu neopomíjejí práva národnostních, jazykových a kulturních menšin – dokonce ani na straně napadené. Zároveň však zdůrazňují, že „obyvatelé Donbasu by se při svém odporu neměli spoléhat na Rusko“. Podobně se ani Ukrajina nemůže spoléhat na USA či NATO při svém odporu proti Rusku. Donald Trump strhl masku amerického imperialismu, když podmínil podporu Ukrajině udělením práv na těžbu nerostných surovin na jejím území.

Na otázku, kterou zmiňujete, lze nalézt řadu textů na webu tjenfolket.no. Odsuzujeme invazi Ruska na Ukrajinu jako imperialistickou útočnou válku. Bezpodmínečně podporujeme právo ukrajinských národů bránit se této invazi všemi prostředky ve spravedlivé válce za národní osvobození.

Zároveň odsuzujeme kyjevský režim jako režim sloužící Spojeným státům, režim rozprodávající zemi, poskytující útočiště fašistům a sloužící zájmům imperialismu – především amerického, a v druhé řadě i německého, francouzského, britského a dalších evropských imperialismů.

Pokud jde o politiku vůči obyvatelstvu Donbasu a Luhanska, trvale podporujeme obranu demokratických práv menšin a formálně jsme odsoudili fašistické útoky na členstvo odborů a další osoby ve východní části Ukrajiny. Neakceptujeme však tvrzení, že ruskému imperialismu jde hlavně o tato práva – jejich vyjádření v této věci vnímáme především jako nástroj k „ospravedlnění“ imperialistické agrese, podobně jako tomu bylo u imperialismu USA a NATO v Jugoslávii, Libyi či Afghánistánu.

Je mi líto, že významná část levice v České republice se rozdělila na dva nesprávné tábory – jeden servilně přikyvuje propagandě USA/NATO a dokonce označuje zmínky o Gaze za „whataboutismus“, přičemž lží na americkém narativu a dokáže tak i obhajovat neoliberální politiku například v energetice („protože Ukrajina“). Druhý tábor zase bezmyšlenkovitě opakuje Putinovy narativy a dokonce sklouzává k sympatiím ke „konzervativním hodnotám“ a spojenectvím s nacionalistickým táborem, který je vyznává. Právě jsem se díval na facebookovou stránku předsedy okresního výboru nominálně „komunistické“ KSCM a byla doslova vytapetována obdivnými videi o Rusku, odhalováním podporovatelů Bandery a radostí z toho, že Donald Trump pozastavil podporu Prague Pride (LGBT+). Ani jsem tam nenašel žádná ekonomická či sociální témata, místo toho ostatní levice obviňují z „kulturních válek“, zatímco sami je vyvolávají podněcováním nenávisti vůči menšinám. Samozřejmě existuje i třetí tábor, který tyto chyby nedělá, ale bohužel zatím není příliš velký. Co si myslíte o tomto vývoji a jak překonat umělou dichotomii západního a východního kapitalismu/imperialismu?

Toto je nesmírně rozsáhlé téma, ale abychom ho zúžili a zaměřili se na kontext Norska, v naší zemi nedefinujeme jako skutečné levicové či levicově orientované ani „liberální“ „prozápadni“ skupiny,

Z našeho pohledu se u všech jedná o buržoazní či maloburžoazní strany, skupiny a tendence, které nejsou skutečně levicové ani proletářsky revoluční. Nevěříme, že je lze (zcela) porazit před nastolením socialismu. Kapitalismus bude obnovovat všechny typy buržoazních a maloburžoazních idejí, dokud bude existovat. To, co je třeba udělat, je znovu vybudovat, případně založit Komunistickou stranu a uskutečnit revoluci, aby všechny buržoazní hnutí a ideje mohly být úplně poraženy proletariátem u moci.

Pokud jde o současný boj s těmito silami a získávání dalších sil pro revoluci: Za prvé, konkrétním příkladem jsou dnešní antiimperialistická hnutí. Tato hnutí přispívají k rozbití těchto mylných idejí, jak „levicové liberální“ politiky identit a postmodernismu, tak falešného „antiimperialismu“ proruských sil. Posílení Mezinárodního antiimperialistického frontu založením a vybudováním Antiimperialistické ligy bude v praxi masivním úderem proti těmto silám. Za druhé, lidové války a síly připravující další lidové války představují silný politický úder proti těmto silám a ukazují, že existuje jasná a reálná alternativa imperialismu na západě i na východě a alternativa ke svinčikům buržoazních parlamentů a voleb. Za třetí, proti těmto silám je třeba bojovat na ideologické frontě studiem, dodržováním, obhajobou a aplikací marxismu-leninismu-maoismu. To je ve zkratce naše stanovisko.

Rád bych se zeptal na aktivity NATO ve Skandinávii – po Putinově invazi na Ukrajinu se dříve neutrální Finsko a Švédsko připojily k NATO. Norsko již členem NATO je. Stejně tak Dánsko, pod které spadá i Grónsko, o které americký prezident Donald Trump nedávno projevil velmi výrazný zájem. Grónsko již mělo tvrdou zkušenost s americkým imperialismem – v Thule se nachází vojenská základna, docházelo zde k nuceným přesunům původních obyvatel kvůli americkým vojenským zařízením (např. březen 1996, [5]) a také jsem četl o kontaminaci v důsledku přeletů [Ztráty bomb bez výbuchu a následně postupné kontaminaci okolí kvůli korozi obalů (Pozn.red.)] amerických jaderných zbraní nad Grónskem (např. dokumentovaný incident z 21. ledna 1968, [6]). Prosím, řekněte našim čtenářům a čtenářům o vašich aktivitách proti NATO a za svobodu Grónska.

Nejprve chceme zdůraznit tři aspekty našeho pohledu na NATO.

1. NATO je především nástrojem ve službách yankeeovského imperialismu, imperialismu jediné hegemonní velmoci na světě. To se projevuje úplným velením vojenských struktur NATO yankeeovskými imperialisty (vždy mají pod kontrolou nejvyšší vojenské velitele NATO) a financováním NATO.

2. Sekundární imperialistické mocnosti v NATO (od těch větších: Británie, Německo a Francie, až po ty menší a nejmenší: Itálie, Nizozemsko, severské země) se účastní NATO především proto, aby sloužily vlastním zájmům – ačkoli musíme chápat specifickou hegemonní roli yankeeovského imperialismu, která do jisté míry dominuje i jejich imperialistickým spojencům.

3. Různé intriky a operace NATO jsou velmi zaměřeny na omezování a obklíčení ruského imperialismu. Zvláště utlačované země v takzvané „východní Evropě“ jsou přímým i nepřímým bojištěm této strategie, s „protiraketovými štíty“ a yankeeovskými základnami.

Dále je NATO nástrojem imperialistů k vojenské koordinaci a k podřízení utlačovaných zemí uvnitř NATO (Polsko, pobaltské státy atd.) i mimo NATO (války NATO v Jugoslávii, Libyi, Afghánistánu atd.).

V severských zemích existuje mnoho malých skupin bojujících proti NATO, ale většina aktivních je revizionistická a oportunistická, takže vykreslují NATO jako jakéhosi nadnárodního „okupanta“ v severských zemích, zaměřují se velmi na „hrozbu“ ze strany NATO a možnou válku proti severským zemím, aniž by plně chápaly roli yankeeovského imperialismu nebo imperialistický charakter samotných severských zemí. Propaganda pro NATO byla v severských zemích velmi masivní a v norském buržoazním parlamentu není nyní jediná strana, která by prosazovala otázku vystoupení z této aliance. Jak Rudá strana, tak Socialistická levicová strana svůj postoj proti NATO ztratily – v praxi a/nebo v teorii.

Co se týče Grónska, doporučujeme číst texty našich dánských soudruhů*žek publikované na webu „Røde Fane“ („Rudá vlajka“).

Revolucionářstvo a antiimperialistické*ky v Norsku vedli kampaně proti NATO se zvláštním zaměřením na vojenské struktury a základny NATO a yankeeovské základny v Norsku. Demokraticky smýšlející novinářstvo odhalilo špiónážní operace vedené ze severu Norska proti Rusku jménem yankeeovského imperialismu. V posledních letech se věnuje pozornost tomu, jak jsou tyto struktury využívány k podpoře válečných snah imperialismu na Středním východě a v Atlantském oceánu. Yankeeové mají v Severním Atlantiku vlastní strategii, kterou vyjadřuje strategický dokument „Modrá Arktida“ („A Blue Arctic“), s cílem být protiváhou vojenským schopnostem ruského imperialismu a rovněž z dlouhodobého hlediska ovládat potenciální nové obchodní trasy z Číny do Evropy přes Arktidu (jak taje led).

To je pár komentářů k této otázce. Na tato témata jsme publikovali mnoho článků.

Pro souhlas s členstvím Švédska a Finska v NATO Erdoğanův režim požadoval vydání Kurdů podezřelých z „vazeb na PKK“. Celili turečtí kurdští maoisté podobnému riziku? Je TKP/ML ve Skandinávii legální, nebo je zde zakázána podobně jako v Německu?

Neznáme politickou příslušnost Kurdů*ek, kteří jsou ve Švédsku ohroženi vydáním. Neznáme legální status TKP/ML v EU. V Norsku neexistuje „seznam teroristických organizací“ ani „zakázané organizace“, není zde nelegální používat vlajky skupin, které norská vláda označila za „teroristické“ (dokonce ani „Islámského státu“, Hamásu nebo Lidové fronty pro osvobození Palestiny [PFLP]), ale finanční podpora „terorismu“ je nelegální a stát může tento zákon použít, pokud shledá jeho použití „užitečným“. PKK se v Norsku otevřeně organizuje.

Norský imperialismus zaujímá roli „mírotvůrce“ a „globální diplomatické velmoci“ (jejich vlastní slova) – zároveň je však blízkým spojencem yankeeovského imperialismu. Proto často hostí jednání s ozbrojenými skupinami (Kolumbie, Palestina, Filipíny, Nepál atd.) a dokonce vyslali kondolence při úmrtí José Maria Sisona.

Norsko je částí reformistické, sociálnědemokratické levice (podobně jako Švédsko a Skandinávie obecně) vykreslována jako jakési eldorádo „demokratické“, umírněné levice. Často jsem to slyšel od odpůrců marxismu, kteří říkali věci jako: „Podívej, pokud chceš pomoci chudým, toto je cesta, zapomeň na jakékoli vlastnění výrobních prostředků, to povede jen k hladu a řeckám krve.“ Samozřejmě nejsem naivní a pozoruji postupný posun ekonomické (i kulturní) politiky ve Skandinávii doprava. Otevřená pravice v Norsku také vládne. Mohl bych vám vyprávět o svých zkušenostech s podvodným pronajímatelem (landlordem), který nás s rodinou donutil utéct kvůli jeho špatně udržované žumpě (nad kterou se ukázalo, že jsme bydleli!) a okradl nás o kauci, a obecně vyprávět o praxi vykořisťování zahraničních pracovníků.

Ale vy jste z Norska a žijete tady déle, takže byste lépe odkryl zřejší kapitalismus... Vidíte nějaký významný rozdíl mezi systémem ve Skandinávii a zbytkem Evropy?

Imperialisté*tky ve Skandinávských zemích jsou oproti zbytku Evropy v přepočtu na obyvatele extrémně bohatí, zejména norští imperialisté. Říct „podívejte se na Skandinávii“ v podstatě znamená „každý by měl být bohatým kapitalistou*tkou a nikdy nemusel pracovat“. To je jednoduše nemožné. Skandinávské země jsou imperialistické, vykořisťují masy třetího světa, například utlačované národy tzv. „Východní Evropy“. Například Norsko desítky let masivně vykořisťuje polské a rumunské dělníky, z nichž mnozí pracují za mnohem nižší mzdou než norští dělníci a ve velmi špatných životních podmínkách. Norské monopolní společnosti vydělávají obrovské zisky v zemích jako Brazílie, Chile, Nigérie, Angola, Pákistán atd. Ve skandinávských zemích také existuje chudoba. Existuje vykořisťování. Existuje proletariát. V nejbudších čtvrtích našeho hlavního města je očekávaná délka života téměř o 15 let nižší než v nejbohatších čtvrtích. Navíc chudoba roste s rostoucími cenami, přičemž spotřební zboží, elektřina a bydlení jsou extrémně drahé dokonce i ve srovnání s většinou ostatních západoevropských zemí.

Stručně řečeno: Díky své výhodné pozici v imperialistickém systému si Norsko jako imperialistická země může dovolit vyšší životní úroveň pro masy – a to je v podstatě část toho, jak imperialismus „uplácí“ složky dělnické třídy. (Viz Lenin: „Imperialismus a rozkol v socialismu“) Ale to je založeno na mimořádných ziscích z vykořisťování utlačovaných zemí, a přesto i zde probíhá třídní boj, sociální nemoci, „mentální krize“ mezi mládeží, problémy s drogami a také narůstající chudoba.

V souvislosti s pronajímateli bych zmínil ještě dva postřehy – zamčené popelnice (tu už máme v ČR, ale poprvé jsem to pozoroval v Norsku) – aby lidé „nezneužívali možnosti vyhazovat odpadky“, nebo aby z nich nejedli nejchudší? A bezdomovectví – zejména ve skandinávských zemích je to s ohledem na zimu prakticky rozsudek smrti.

V rezidenčních čtvrtích jsou tyto zámky asi většinou proto, aby tam nevyhazovali odpadky lidé, kteří tam nebydlí. Obchody však zamýkají popelnice, aby lidem zabránily brát zcela požitelné potraviny, které obchody vyhazují kvůli lhůtám, které zavedly monopoly. Pokud jde o bezdomovectví, nějaké je i u nás a někteří lidé musí přezívat na ulici nebo v azylových domech obcí nebo církví.

Mnoho z těchto lidí má problémy s drogami a mnoho z nich v těchto životních podmínkách každý týden umírá. Existuje dokonce i pár příkladů starších lidí, kteří zemřeli, protože nemohli zaplatit účet za elektřinu.

Když jsem byl v Tromsø, všiml jsem si vlajeck a dalších připomínek Sámů. Jaká je jejich situace v Norsku dnes? Slyšel jsem, že pro písma abecedy používají „háčky a čárky“, podobně jako v češtině nebo slovenštině. Přesto se stává, že u dítěte českých nebo slovenských rodičů narozeného v Norsku nedokážou úřady napsat všechny háčky a čárky (např. „ž“ nebo „š“) správně (aby bylo příjmení zděděno doslovně). To mě překvapilo, zajímalo by mě, jak to Sámové mají.

Situace je taková, že Sámové byli velmi krutě utlačováni norským státem, který velmi tvrdě pracoval na jejich asimilaci. Většina z nich tak nemluví svými jazyky a mnoho Norů má sámský původ, aniž by o tom věděli. Sámská buržoazie je podplácena norským imperialismem a působí v Sámském parlamentu, koloniální instituci, která dává Sámům určitá „práva“. Existují určité zákony, které „zajišťují“ některá práva, ale ty jsou omezeny hlavně na nejsevernější místa v Norsku, kde se jazyk v některých obcích stále běžně používá. Oficiálně asi 2 procenta populace Norska tvoří Sámové.

Uvádí se, že některá sociální opatření (vysoké daně pro sociální stát, 100% nemocenská – jak moc bychom to ocenili v ČR např. při pandemii...) ve Skandinávii byla důsledkem obav, že by SSSR mohl snadno využít sociální nespokojenost ke změně vlády ve svůj prospěch. Pro Finsko a Norsko byl souedem SSSR a Rusko je jím dodnes. Asi se shodneme na tom, že SSSR nebyl po dlouhou dobu své existence socialistický, ale nebyl ani tržně-kapitalistickou zemí. Rusko je ale otevřeně tržně-kapitalistická země a například podnikání nijak zvlášť nezdaňuje a nereguluje, takže tyto obavy pravděpodobně víceméně pominuly. Co si myslíte o tomto možném faktoru?

Náš postoj je takový, že takzvaný sociální stát v západní Evropě (a v USA) vznikl hlavně kvůli boji dělnické třídy, strachu z revoluce a ano, strachu ze Sovětského svazu. To hlavně ve 20. a 30. letech 20. století a ještě více v 50. letech. Avšak materiálním základem tohoto blahobytu je hlavně imperialismus a mechanismy, o kterých ohledně Británie psali Marx s Engelsem a Lenin. Lenin o tom píše v „Imperialismu“. Buržoazie v imperialistických zemích si za takový „blahobyt“ může koupit „sociální smír“ na „domácí frontě“. Tendenci posledních 40 let je však snižování a privatizace „veřejných výdajů“, takže ve skutečnosti je většina takového blahobytu i zde stále horší a horší.

To je patrné v nemocnicích, na železnici, ve školách atd. Zároveň imperialismus je hnijící a umírající kapitalismus a tendence rozkladu se ve starých státech projevuje stále více. Snaží se snižovat výdaje, ale výsledkem jsou často další výdaje (na byrokracii, administrativu, dotace atd.).

Mohla by současná Čína (od Dengů také nesocialistická, ale v mnoha ohledech stále sociální) hrát roli podobného „strašáka“ pro západní imperialistické vlády? Američtí levičáci sdílejí na „Red Note“ s dělníky z Číny příběhy o svých útrapách komercializovaného zdravotnictví, útlaku ze strany pronajímatelů a kapitalistů.

Může. Chtěli bychom však zdůraznit, že revizionisté provedli v Číně v roce 1976 převrat, kde zatkli a/nebo zabili vůdkyni a vůdce revoluce a obnovili kapitalismus. Hlavním „strašákem“ buržoazie je proletariát a proletářská revoluce. Práva dělnické třídy byla vybojována především v neléostném třídním boji a bez třídního boje budou zase odebrána. Ale po celém světě vidíme lidová povstání, stávky, boje – dokonce i v Evropě (podívejte se na Francii, Belgie, Řecko, Srbsko atd.) – takže buržoazie nemůže jednoduše „odstranit“ všechny výhody jedním tahem, i když je povolna po celém kontinentu čím dál více demontuje.

Gazu jsem již zmínil, můžete podrobně popsat váš pohled na Palestinu?

Opět velmi široká a velká otázka. Vyšli jsme o Palestině spoustu textů. Velmi krátce – naši pozici je bezpodmínečná podpora palestinského lidu a hrdinského palestinského ozbrojeného národního odporu. Odsuzujeme prodej země Palestinskou samosprávou v čele s Fatahem – těmi poslušovači imperialismu a sionismu. Podporujeme kroky ke sjednocení Fronty národního odporu. Dále je naše pozice taková, že jedinou cestou k osvobození celé Palestiny musí být lidová válka vedená Maoistickou komunistickou stranou Palestiny. Pouze proletariát bude schopen dovést boj k vítězství a proletariát může vést pouze se svou vlastní stranou: komunistickou stranou. Jediným dlouhodobým řešením je osvobodit Palestinu a založit Nový demokratický stát na celém území nárokováném palestinským lidem, což znamená zničení sionistického státu Izrael.

Chci se zeptat, jak reagovat na soudružky a soudruhy, kteří rámuji kolaboraci KSCM s „vlasteneckou pravici“ (reakčními, xenofobními stranami) jako nějakou „práci na národnostní otázce“ a dovolují si v této souvislosti odkázat na Mao Ce-tunga? Každému by mělo být jasné, že je rozdíl mezi osvobozením se od vlivu imperialismu a

prázdným apelem na „patriotismus“, zvláště pokud se jedná o odmítnutí uprchlíků nebo konzervatismus.

Necítíme jistotu k tomu vyjadřovat se o vnitřních problémech České republiky a tamních hnutích. To je otázka, kterou by měli řešit komunisté*tky a revolucionáři*ky České republiky a my plně respektujeme nezávislost soudružstva v každé zemi. Naše informace jsou velmi omezené, takže se domníváme, že by naše názory na strategii a taktiku v České republice nebyly příliš užitečné.

Obecně řečeno jsme proti revizionismu a oportunismu, jsme proti volební cestě a jsme proti veškerému nacionalismu a národnímu šovinismu, a to i v rámci utlačovaných národů. Držíme se předsedy Maa, když říká, že vlastenectví utlačovaných národů je aplikovaný internacionalismus, a když říká, že internacionalismus je duchem komunismu. Dále se držíme marxistické zásady, že proletariát nemá žádnou vlast a že proletariát je mezinárodní třída. Bezpodmínečně podporujeme právo na sebeurčení utlačovaných národů, ale to neznamená řídit se „omezeným nacionalismem“ ani jej podporovat. Cestou v utlačovaných zemích je (Nová) demokratická revoluce, která sjednocuje všechny části lidu pod vedením proletariátu (vyjádřeného v jeho straně, komunistické straně), k vyřešení nejprve otázek demokratické revoluce – včetně národní suverenity – a pak, bez přestávky, přímo do socialistické revoluce na cestě ke komunismu po celém světě. Držíme se prohlášení předsedy Maa: buď vstoupíme do komunismu všichni, nebo nikdo z nás. Konečně jsme plně přesvědčeni, že všeobecná krize imperialismu se bude dále prohlubovat, že revoluční situace v celém světě bude nadále dozrávat a že proletářská světová revoluce historickým zákonem a nutností smete imperialismus ze všech koutů Země. Historický úkol proletariátu bude vyřešen ve velkých bitvách a my jsme plni revolučního optimismu – zejména dnes, když vidíme, jak se na všech kontinentech rozvíjejí divoké lidové boje, dokonce i ve „staré Evropě“. V Evropě jsme přesvědčeni, že proletariát a lidové masy takzvané „východní Evropy“, včetně utlačovaných národů střední Evropy, sehraji velkolepou a velmi důležitou roli při vytváření dalšího boje proti imperialismu všech typů. Hrdinské dějiny naší třídy a národů v těchto zemích jsou jen předehrou toho, co přijde. Ještě jednou zdrazíme všechny soudruhy*žky, přítelkyně a přátele v České republice, vítáme další revoluční, proletářský a antiimperialistický boj a organizaci. S překladem pomáhal kolektiv Rozpor.

Poznámky:

1. <https://ail-red.com/>
2. <https://www.youtube.com/watch?v=OzyAAa-o6BDE>
3. <http://www.sds.cz/view.php?cislocianku=2018091001> <http://www.sds.cz/view.php?cislocianku=2018091002> <https://revolucni-marxismus.com/2021/10/14/sovetska-revizionisticka-renegatska-kluka-bezostysne-posila-jednotky-k-okupaci-ceskoslovenska-ks-ciny-1968/>
4. The stand of the Central Committee of the CPI (Maoist) On the War of Imperialist Russia on Ukraine, 6 April 2022
5. https://www.ohchr.org/sites/default/files/lib-docs/HRBodies/UPR/Documents/Session11/DK/JS2_JointSubmission_2-Appendix-eng.pdf
6. <https://www.nuclear-risks.org/en/hibakusha-worldwide/thule.html>

Grónsko: meziimperialistické rozpory

11. března se v Grónsku konaly parlamentní volby. V předstihu před volbami naši soudruzi*žky z Røde Fane napsalx podrobný článek o pozadí meziimperialistické rivality o ostrov a jeho budoucnosti. Zde uvádíme shrnutí článku, ale pro hlubší pochopení doporučujeme přečíst si celý původní text.

Soudruzi*žky nejprve píší, že hlavním důvodem, proč mají USA zájem o získání větší kontroly nad Grónskem, je strategická poloha ostrova. V důsledku klimatických změn se více arktických mořských oblastí otevře komerční lodní dopravě, což umožní těžit nové nerostné a energetické zdroje, které byly dosud nepřístupné. Vzhledem k tomu, že americký imperialismus ztrácí svou globální hegemonii, zoufale se snaží posílit své vojenské a ekonomické pozice v Arktidě, zejména vůči ruským a čínským imperialistickým zájmům v této oblasti.

Píší také o historii Grónska jako dánské kolonie. Po více než 300 let bylo spácháno nespočetné množství případů zneužívání původního inuitského obyvatelstva, včetně ekonomického vykořisťování, nuceného vysídlování, nucených sterilizací a rasistické diskriminace. Ačkoli má ostrov dnes tzv. „samosprávu“ a jeho obyvatelstvo je považováno za dánské občanstvo, stále jsou ekonomicky brzdní a závislí na dánské koloniální mocnosti. Příkladem toho je grónský exportní průmysl. Téměř veškerý export země stále tvoří ryby a koryši, přičemž něco málo přes polovinu tohoto exportu míří přímo do Dánska. Inuitští rybáři*ky dostávají nejhorší podíl na rybolovných kvótách a musí

Od komentátorstva Tjen Folket Media

svůj úlovek prodávat velkým rybářským společnostem za nižší cenu než ostatní evropští rybáři*ky. Kromě toho v Grónsku působí dánské společnosti, které i přes „znárodnění“ stále mají dánské vedení. Jejich obrovské zisky proto Grónsku neprospívají, ale končí v kapsách dánské buržoazie. Roční „blokový grant“ ve výši 4,3 miliardy korun je proto jen lukrativní investicí, která slouží k prohloubení vykořisťování a závislosti Dánska.

Politická třída v Grónsku proto nemůže vést Inuit(k)y ke skutečnému sebeurčení, když stát byl založen dánským imperialismem a koloniální mocností za účelem usnadnění vykořisťování. Zatímco někteří politici*čky budou i nadále podřízeni dánskému imperialismu, jiní budou podřízeni jiné imperialistické mocnosti. Všichni opakují lež, že země a Inuité se o sebe nedokážou postarat. Nereprezentují tedy dělnickou třídu ani zájmy lidu, ale velkoburžoazii v Grónsku a imperialistických mocností. Stát v Grónsku byl vytvořen a udržován koloniální mocností a koloniální mocnost si nevytvořila vlastní nástroj, který by mohla obrátit proti sobě.

Soudruzi*žky na závěr konstatují, že tato meziimperialistická rivalita a vyostřené rozpory, které vyvolala uvnitř buržoazie, nyní mobilizují a politizují velké části domorodého obyvatelstva. Masy samy musí vést boj proti kolonialismu a národnímu šovinismu a jsou jediné, kdo může vytyčit cestu ke skutečně svobodnému a nezávislému Grónsku.

(přeloženo a převzato z <https://tjen-folket.no/2025/03/30/gronland-in-terimperialistiske-forhold/>)

Grónsko: Meziimperialistické rozpory

30. BŘEZNA 2025

Proti (nejen) Trumpovu imperialismu!

Víte, kdo v roce 1925 ve své knize napsal, že Rakousko se musí připojit k Německu? Určitě se tomu tenkrát někteří smáli, někteří to bagatelizovali, jiní ignorovali.

Ale kdo se poučil, kdo ví, jak funguje rozpínavost kapitalismu, jak toxický je nacionalismus, nebude se určitě smát čerstvému prohlášení Donalda Trumpa, že hodlá anektovat Grónsko, Kanadu a Panamský průplav nebo přejmenovat Mexický záliv na Americký.

Plány na zabránění cizích území destruuji důvěru v mezinárodní právo a mezinárodní závazky. Anektování cizích území ohrožuje mír a stabilitu ve světě, a je proto nezbytné se proti němu ostře ohradit, ať takové nedemokratické praktiky přichází z Ruska, USA či jiné velmoci. Evropská unie musí táhnout za jeden provaz a podpořit lid Grónska v jeho právu na sebeurčení. Nesmíme nechat žádné impérium, aby si překreslovalo beztržestné hranice podle představ svých elit.

(Mediální komisí vydáno 10.ledna 2025 na sociální sítě)

Všichni budoucí nejvyšší členové teamu Budme solidární a spojme síly! Donalda Trumpa jsou milionáři či miliardáři. Postavme se společně za suverennitu utlačovaných národů a lidská práva! Chceme Evropskou unii, která brání zájmy svých občanů, ne oligarchů jako Trump či Putin!

Report ze sjezdu Die Linke

Jan Vaňo

Sjezd strany die Linke v Saské Kamenici

K účasti Levice na sjezdu Die Linke vyšel 15.května post na sociálních médiích: O víkendu jsme se zúčastnili sjezdu Die Linke v Saské Kamenici.

Zástupci Levice byli spolupředsedkyně Markéta Juřicová a člen Levice Jan Vaňo. Na sjezdu panovala skvělá a bojovná atmosféra ovlivněná obrovským úspěchem v nedávných volbách do Bundestagu, kde se Die Linke podařilo získat 9 procent, a také obrovským nárůstem členské základny, která se jen během letošního roku zdvojnásobila.

Za obojí vděčí Die Linke mimo jiné také prosazování radikálního programu, čím dál více lidí totiž vidí, že kosmetické úpravy už zdaleka nestačí a je třeba dělat zásadní změny:

- Konec nedostupného bydlení, každý má právo na střechu nad hlavou
- Už žádné propouštění, škrty a nízké mzdy
- Stop krajní pravici a spolupráci s fašisty, strany jako AfD musí skončit
- Namísto bezhlavého zbrojení investice do veřejné infrastruktury

Vidíme to stejně, i proto s Die Linke posílujeme spolupráci nejen v rámci European Left.

Přidejte se k nám i vy na jsmelevice.cz/pridej-se a podepište naši výzvu „300 statečných pro skutečnou levici“ na <http://bit.ly/4akLmw1>

Protože je čas na změnu!

Ve dnech 30. a 31. května 2025 se ve východoněmecké Saské Kamenici (Chemnitz, dříve Karl-Marx-Stadt) uskutečnilo třetí zasedání devátého spolkového sjezdu německé strany Die Linke. Strana prodělala před tímto setkáním složitý vývoj — po sérii volebních neúspěchů, odchodu některých známých osobností do nové formace Aliance Sahry Wagenknechtové (Bündnis Sahra Wagenknecht, BSW) a výrazném oslabení vlivu na celoněmecké politické scéně následovaly úspěšné volby do Spolkového sněmu. Při kampani, která kombinovala přímý kontakt s voliči (door-to-door) s intenzivní komunikací na sociálních sítích, se straně podařilo výrazně rozšířit svou členskou základnu — počet členů se téměř zdvojnásobil a dosáhl přibližně 112 000. Zvláště úspěšná tehdy byla mezi mladými ženami a v Berlíně, kde se jí dařilo oslovovat progresivní městské voličstvo i národnostní menšiny. Zisk nových členů však představuje pouze první krok — klíčové je jejich udržení a aktivní zapojení do činnosti strany.

I proto byl sjezd doprovázen bohatým programem zaměřeným na uvádění nových členů do stranické práce a kolektivního života. Nadace Rosy Luxemburgové v jeho rámci připravila sérii workshopů, debat i neformálních setkání zaměřených na politické vzdělávání, komunitní organizování a sdílení zkušeností mezi aktivisty. Cílem bylo nejen informovat, ale především nově přichozí členy motivovat a socializovat je do každodenní praxe levicové politiky.

Struktura strany se zároveň v posledních letech výrazně proměnila. Die Linke je dnes generačně mnohem mladší než v minulosti, což bylo patrné i na sjezdu – a to přesto, že delegáti byli zvoleni ještě před touto proměnou a zčásti tak neodráželi aktuální podobu členské základny. Změny jsou patrné i regionálně: zatímco dříve byla Die Linke vnímána především jako strana s kořeny ve východních spolkových zemích, dnes má stále silnější zastoupení i v západních regionech a velkých městských centrech, zejména mezi mladší a progresivně orientovanou částí voličstva. Tato proměna klade na organizaci nové nároky – jak v oblasti komunikace, tak vnitřní práce a politických priorit.

Odrážel to už samotný začátek sjezdu, který byl zahájen politickým rapem namísto tradičních písní Ernsta Busche. Zněla nová forma, ale nesl se stejný antifašistický a emancipační étos. Sjezd samotný byl profesionálně a organizačně zvládnutý, včetně jasně vizuální identity a motta, které shrnovalo ambice obrátit pozornost zpět k pozitivní alternativě: „Wir sind die Hoffnung“ – „My jsme naděje“.

Vedle změny tónu a formy komunikace se však sjezd soustředil především na obsahové ukotvení strany v současném společenském kontextu. Jasně formulovaným cílem, který zazníval v projevech i diskusích, je snaha znovu profilovat

Die Linke jako stranu organizujících se pracujících. Nejde přitom jen o parlamentní zastoupení nebo medializaci požadavků, ale o aktivní zapojení do každodenních bojů na pracovištích, v odborech, v sociálních hnutích či na místní úrovni. Strana chce být hlasem těch, kdo se brání zhoršujícím se pracovním podmínkám, drahotě a sociálnímu vyloštění – a zároveň chce nabídnout struktury, ve kterých se lidé mohou sami organizovat a politicky růst.

Deklarovaným cílem je překonání kapitalismu – nejen jako ekonomického systému, ale jako celkového společenského pořádku, který reprodukuje nerovnosti, vykořisťování a ekologickou destrukci. Tato systémová kritika však nezůstala na rovině abstraktních frází. Například spolupředseda Jan van Aken v rozhovoru pro veřejnoprávní stanici ARD zdůraznil, že „protivníkem nejsou ti, kdo mají jeden nebo dva miliony, ale miliardáři“. Do té míry už zasáhla inflace i Německo.

Na sjezdu se výrazně diskutovalo i o mezinárodních otázkách, především o situaci v Gaze a širším izraelsko-palestinském konfliktu. Die Linke přijala Jeruzalémskou definici antisemitismu, delegáti jasně vyjádřili podporu palestinskému lidu a jeho právům. Představenstvo se zpočátku pokusilo debatě o těchto tématech vyhnout, nicméně tlak delegátů vedl k jejímu otevření. Přijatá usnesení jsou formulována opatrně, avšak vyznění je v německém politickém kontextu poměrně jedinečné a zdůrazňuje nutnost obhajoby lidských práv na obou stranách konfliktu.

Diskusí o současném konfliktu na Ukrajině se vedení strany se jí spíše vyhýbalo, aby neprohloubilo vnitřní rozpory.

Mezi členstvem je širší rozptýl názorů, které by mohly vést ke štěpení. Nicméně alespoň v jedné věci byla relativní shoda: na potřebě zabránit vzestupu militarismu a návratu povinné vojenské služby.

Die Linke se vyznačuje také svým jasně pro-migračním postojem, který ji v německém politickém spektru činí jedinečnou. Tento postoj byl posílen i odštěpením části strany kolem Sahry Wagenknecht, jež reprezentovala konzervativnější a restriktivnější pohled na migraci.

Zatímco ostatní strany se v této otázce často sdružují do jednoho houfu a nabízejí podobné restriktivní nebo populistické postoje, Die Linke si udržuje jasnou a důslednou pozici solidarity a otevřenosti. Tento rozdíl ji výrazně odlišuje v politickém spektru a dává jí jedinečné místo zejména mezi voliči, kteří hledají alternativu ke stále častěji zkreslené veřejné debatě o migraci.

Ekologie a kvalita životního prostředí

Leoš Kovář

První věc na kterou bych se rád zaměřil jsou národní parky. V poslední době je to velmi ožehavé téma. Názory na toto téma se různí. Někteří jsou jejich zastánci, ale najdou se i jedinci kteří se staví proti nim. Odpůrci národních parků jsou zejména developéři, podnikatelé, ale odpůrci se najdou i v některých obcích, které se nacházejí v blízkosti národního parku. Obcím se nelíbí, že zřízení národního parku znamená nárůst turistů. Ohánějíci se nedostatečnou infrastrukturou a také jim vadí omezení hospodaření v lesích, protože z těch hospodaření mají samozřejmě zisk a zřízením národního parku by o tento zisk přišly.

Hlavním argumentem pro vyhlášení NP je zajištění komplexní ochrany přírody, zejména lesních porostů, které jsou v českém vnitrozemí ojedinělé a domovem pronebývale pestrou škálu hub, rostlin a živočichů.

Dalším argumentem jsou bezzásahové zóny, kde by se mohla příroda samovolně vyvíjet a získávat tak zpět svoji krásu.

Druhou věcí na kterou bych se rád podíval trochu zblízka je zálohování PET lahví a plechovek od nápojů. I toto téma má dva póly. Samozřejmě, že odpůrci většinou z řad nadnárodních společností a obchodních řetězců se budou stavět proti zálohování. Důvodem jejich negativního přístupu je fakt, že ze svých naditých kapes budou muset zaplatit zálohomat (automat na vrácení PET lahví a plechovek), další náklady na administrativní činnost a zlepšení infrastruktury. Podporovatelé poukazují na to, že se zlepší míra recyklace, sníží se míra odpadů na skládkách a volně přírodě. Čistší prostředí bude i v ulicích měst a na veřejných prostranstvích.

Obce samozřejmě z toho také budou těžit. Ušetří nemalé výdaje na úklid ulic a svoz tříděných odpadů. U našich sousedů na Slovensku se to osvědčilo. Přinášíme vyjádření MP (redakce celé jméno zná) z Trnavy: Sám za sebe jsem spokojený. Na ulicích máme čistěji, v okolí kontejnerů se nepovalují poházené PET lahve a plechovky. Když jdeme s rodinou do přírody, je tam nádherně čistá příroda a žádný bordel.

Z toho vyplývá, že se musíme o naši přírodu pořádně starat a opatrovat ji, aby nám dělala stále radost. Nesmíme proto dovolit její zničení kapitalistickým režimem, kterému jde o zisk a nezáleží mu na přírodě jako celku.

Kapitalismus: Morální systém svobody?

Zeptejte se kohokoliv na ulici: Co vám přináší soukromé vlastnictví výrobních prostředků? Většina lidí otáže buď nerozumí, nebo přijdou na to, že jim takovýto společenský systém vlastně nic nepřináší. I přes to velká část veřejnosti podporuje kapitalistický systém v Česku.

Důvodů může být mnoho, od neporozumění podstaty kapitalismu až po konzumaci nekonečné propagandy.

Současná pravicová kapitalistická vláda se nás snaží přesvědčit, že kapitalismus je morální systém, a tvrdí, že narozdíl od levicových socialistických systémů je „morální.“ Tím se nás snaží přesvědčit, že socialistický systém a cokoliv, co by k němu vedlo, je z morálního hlediska potřeba zakázat, jak ukázal nedávný post Martina Baxy z liberálně fašistické koalice SPOLU. Zpravodajské služby, které jsou ovládány státní pravicovou ideologií, tyto názory dále vysílají.

Je ovšem kapitalismus tak morální, jak nám státní prostředky tvrdí? Drtivá většina veřejnosti o hrůzách způsobených kapitalismem neví, i když jim státní prostředky neustále nepřímou tvrdí, skrze opatrné vynechávání souvislostí a důležitých informací, že pouze kapitalismus je morální systém. Typickými příklady hrůz způsobených kapitalismem, o kterých se mlčí,

jsou Bengálský hladomor (Indie) a Bílý teror (Tchaj-wan). Z nedávných dějin je to pak Americká invaze Iráku.

Bengálský hladomor nebyl prvním hladomorem způsobeným Spojeným královstvím, ale byl tím nejzvrůdnějším. Tato nelidská tragédie vedla až k téměř čtyřem milionům mrtvých a byla způsobena liberálně kapitalistickým koloniálním zřízením Spojeného království, které zneužívalo podřízenosti indických kolonií a vyváželo jídlo pro konzumaci ve Spojeném království.

Další zamlčenou tragédií byl Bílý teror na Tchaj-wanu. Jednotky fašistického pohlavára Čankajška vlády Čínské republiky poražené v Čínské občanské válce unikly na Tchaj-wan. Tam okamžitě začaly masakrovat nejen Tchaj-wanské domorodce, čímž pozabíjely téměř všechno domorodé obyvatelstvo Tchaj-wanu, v té době známý pod koloniálním názvem Formosa, ale také každého, kdo využíval své právo na názor a stál proti pravicové fašistické vládě. Touto tragédií bylo podle oficiálních součtů postíženo až 150 tisíc lidí, ovšem je třeba poukázat na to, že podle současných historiků může číslo obětí být mnohem vyšší.

Americká invaze Iráku vedla až k milionu úmrtí. Tato tragédie je příkladem současného vytváření falešných

David Prečnik

informací jako záminku pro destabilizaci neposlušných států. Invaze byla oficiálně způsobena informací o existenci zbraní hromadného ničení v Iráku, které, jak se po letech vyšetřování ukázalo, nikdy neexistovaly. Obdobně, o několik let před tím, byla kuvajtská invaze Iráku omlouvána uměle vytvořenými informacemi o nelidském zacházení s obyvateli této země, zvláště již zapomenutým projevem Nayirah al-Sabah v kauze známé jako „Výpověď Nayirah“, ve kterém tato patnáctiletá teenagerka, dcera kuvajtského diplomata, vypovídala o zcela nelidském zacházení s obyvateli Iráku. Jak se nakonec ukázalo, celá tato výpověď byla vymyšlená. Tato informace se ovšem na veřejnost nikdy nedostala a vedla k úmrtí statisíců Iráčanů a barbarskému zacházení s nevinnými lidmi ve vězení Abu Ghraib.

A ani v Česku nebudeme mít problém najít příklad hrůz kapitalismu. Před dvěma příklady jsou dvouciferné nezaměstnanosti a neřešeného bezdomovectví v mytické První republice, kdy lidé postihnutí velkou kapitalistickou hospodářskou krizí ve dvacátých a třicátých letech minulého století museli žít v kanalizacích, po šokujících 45 tisících zemřelých na COVID-19 ve jménu ekonomiky.

Intervence proti vládní pravici v Ostravě

Dva členové Strany Levice, PhDr. Petr Rohel a Ondřej Gejdoš, se zúčastnili protivládní demonstrace konající se před domem kultury Poklad v Ostravě - Porubě při příležitosti příjezdu premiéra Fialy na debatu s herečkou Ivou Pazderkovou.

Zástupci Strany Levice nejenže připomněli hlasitým skandováním a transparenty Petru Fialovi neudržitelnou situaci českých domácností, které přestávají mít prostředky na běžné fungování, pokles tuzemského hospodářství, rozklad služeb a neřešený nedostatek bydlení, podfinancování školství či veřejné dopravy, ale také velmi důrazně svými palestinskými vlajkami dali najevo, že jsou přímo rozzuřeni českou zahraniční politikou, jež stojí bez výčitek za Izraelem, dehumanizuje svými postoji Pásmo Gazy a její obyvatele, nereflextuje správně skutečnou podstatu toho konfliktu a je slepá před tím, co se zde skutečně děje - počet civilních obětí v Gaze několikrát převyšuje počet mrtvých civilistů na Ukrajině.

Třešničkou na dortu je pak bitcoinová kauza - konkurenční politický subjekt se zeptal právě procházejícího primátora Ostravy Jana Dohnala z ODS jaké vyvodí vláda důsledky, jakou odpovědnost z této kauzy sahající až k mafiánskému podsvětí - primátor pouze suše konstatoval, že ministr Blažek rezignoval a neexistuje prý trestněprávní rozměr činu. Nulová sebe-reflexe a absence schopnosti uznat vlastní pochybení - pravicová vláda s ODS na čele musí skončit a do Sněmovny se musí dostat silný levicový hlas, pomozte nám budovat alternativu! (Filip Kunc)

Report od Petra Rohela

7.6. se někteří členové ZO Strany Levice Ostrava dovedli o předvolební akci premiéra Fialy 9.6. v Domě kultury Poklad v Ostravě Porubě. Premiérovo vystoupení začínalo v 17 hod. a končilo v 19. hod. Na místo před zmíněné kulturní zařízení dorazili někteří členové Levice. Z dalších levicových subjektů zde byli početně zastoupeni lidé z levicové iniciativy Dekonstrukce a také přišlo několik Mladých sociálních demokratů.

Filip Kunc a P. Rohel

Do sálu DK na diskusi s premiérem se nepodařilo nikomu z levicových aktivistů dostat. To nikomu z přítomných nekazilo náladu. V prostoru před Domem Kultury skandovali hesla s kritikou koalice Spolu, vlády i premiéra. Byly využity vtipné pikety. To vše poutalo pozornost několika přítomných novinářů. S kritikou vlády ve zmíněném prostoru vystupovali i stoupenci autonomie Moravy, o jejich skupinu byl menší zájem než o levicové aktivisty. Část aktivistů diskutovala s novináři a přítomnými občany, vysvětlovali důvody pro radikální kritiku vládní politiky. Po skončení předvolební akce se aktivisté přesunuli do boční ulice. Při průjezdu automobilů s premiérem a jeho doprovodem opět vyjádřili svou nespokojenost s pomocí piketů i hlasitými projevy. Akce dokázala, že existuje velký prostor pro protesty kritizující vládní politiku. Krátké jednání po akci nasvědčuje, že spolupráce uvedených subjektů by mohla pokračovat a přinést důležité výsledky.

Seznam komisí a dalších orgánů strany

Sjezd

Aneb „Levice pro nováčky“ –

na motivy textu od místopředsedy Levice Františka Ottý

Nejvyšší orgán strany, svolávaný nejméně jednou za dva roky. Delegáty sjezdu volí jednotlivé základní organizace (ZO). Sjezd schvaluje Stanovy, Program Strany, výši členských příspěvků, volí Celostátní výbor (CV), Rozhodčí komisi (RoK) a Revizní komisi (ReK).

Celostátní výbor (CV)

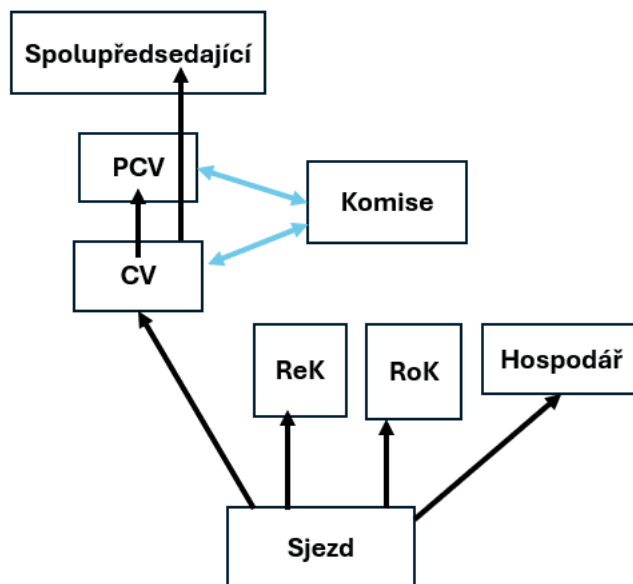
Řídí činnost Strany mezi Sjezdy, zodpovídá za tvorbu, realizaci a aktualizaci Strategického plánu Strany a za tvorbu a realizaci Akčních plánů Strany. Přehled členstva CV je na webových stránkách jsmelevice.cz v sekci „Naši lidé“.

Předsednictvo CV (PCV)

Statutární orgán Levice, projednává a zabezpečuje organizační a hospodářské otázky. Jedná za CV mezi jeho zasedáními. Z řad PCV jsou voleni spolupředsedající (v současnosti jimi jsou Markéta Juřicová a Vladimír Farana).

Rozhodčí a Revizní komise

Rozhodčí a Revizní komise dohlíží na dodržování Stanov a usnesení uvnitř Strany a představují jakousi „soudní moc“. Revizní komise (ReK) provádí kontrolní činnost v oblasti hospodaření s majetkem strany a Rozhodčí komise (RoK) se věnuje řešení zejména vnitrostranických sporů.

Organizační struktura strany. Jednosměrná černá šipka znamená „volí“. Dvojice spolupředsedajících je volena CV z členstva PCV (změna proti stavu, kdy byla volena PCV „ze svého středu“ nastala brzy po předcházejícím sjezdu). Hospodář má nově také pomocníka. Blok „Komise“ nezahrnuje dvojici „sjezdem přímo volených“ komisí – ReK a RoK.

Komise CV

Aktivistická komise (AktKom)

Vymýšlí, pořádá a koordinuje nejružnější veřejné akce a kampaně. Spolupracuje s Mediální komisí. Komisi řídí nejméně tříčlenná koordinace.

Komise pro stanovy (StaKom)

Ve spolupráci se stranickou základnou připravuje návrhy změn stanov pro schválení sjezdem. Vykládá stanovy. Předsedou je Jan Májiček.

Mediální komise (MedKom)

Vytváří mediální výstupy - grafiky, příspěvky na sociální síť, kampaně, tiskové zprávy apod. Zajišťuje obsah webu a placenou propagaci. Předsedkyní je nyní Markéta Juřicová.

Mezinárodní komise (MezKom)

Zabývá se kontakty Levice v rámci Strany Evropské Levice (EL), jejímž jsme zakládající členskou stranou a naší účastí na kampaních a dalších aktivitách EL. Sleduje mezinárodní vývoj a posílí se na organizování akcí mezinárodní solidarity, překládání materiálů ze zahraničí apod. Předsedou komise je Jiří Hudeček.

Personální komise (PerKom)

Má na starost rozvoj členské základny, aktivizaci členstva a sympatizantstva, aktivní nábor nových lidí. Předsedkyní komise je Miroslava Hornychová.

Programová komise (ProgKom)

Připravuje ve spolupráci se stranickou základnou návrhy úprav politického programu strany (dlouhodobého i pro jednotlivé volby). Cílem je vytvořit program, který bude navrhovat konkrétní a realistické kroky, ale současně odrážet naši vizi budoucí společnosti. Tato komise také připravuje programové a ideové konference, debaty a analýzy. Do 3.sjezdu komisi vedla dvojice spolupředsedů.

Regionální komise (Porada předsedů)

Sleduje problematiku regionů ČR a zpracovává ji pro politické uchopení, navrhuje legislativu pro řešení komunálních problémů, koordinuje spolupráci komunálních politiků a politiků. Komise v rámci strany také koordinuje činnost napříč republikou, funguje jako „porada předsedajících“ jednotlivých Základních organizací (ZO) (ZO, které mají kolektivní vedení vyšlou zvoleného zástupce/kyni). Předsedou komise je Vladimír Farana.

Technická komise (TechKom)

Spravuje vnitřní komunikační kanály strany a další zázemí, především - stranické rozesílače a mailové schránky (se Sekretariátem). Stranické fórum na adrese forum.jsmelevice.cz

- web jsmelevice.cz (ve spolupráci s MedKom)

- videokonference

- tabulku členstva (ve spolupráci se Sekretariátem a PerKom). Garantem TechKom v CV je Zdeněk Beil.

Kulturní komise (KultKom)

Vytváří kulturní výstupy strany, organizuje beletrický čtenářský kroužek a debaty nad kulturními tématy. Garantem KultKom v CV je Patrik Vágner.

Volební štáb (VolŠt)

Koordinuje činnosti týkající se voleb, spolupracuje s ProgKom, MedKom, AktKom. Dodává zprávy a návrhy pro CV. Je vedený čtyřčlenným předsednictvem, které si volí ze svého středu.

Sekretariát

Administrativní práce, členská evidence. Předsedkyní je Miroslava Hornychová.

Hospodář strany

Má na starost hospodaření s finančními prostředky strany, vede účetnictví, připravuje rozpočty a kontroluje výběr členských příspěvků. V současnosti je hospodářem Karel Hanauer. Hospodář má nově také pomocníka.

Platformy

Antifašistická platforma (AFP/L)

Zabývá se teorií i praxí revolučního antifašismu. Pořádá demonstrace, konference, vydává mediální prohlášení na toto téma. Má dvojici spolumluvčích volených platformou – v současnosti jimi jsou Martin Šaffek a Jan Májíček.

Feministická platforma (FemP)

Pořádá demonstrace, konference, vydává mediální prohlášení na téma feminismu a LGBTQ+

Čtenářský kroužek

Organizuje diskuze nad díly klasiků (K. Marx, B. Engels, V. I. Lenin, L. D. Trocký, R. Luxemburg, A. Bordiga, A. Pannekoek a někteří další), stranické vzdělávání.

Redakční rada Levicovin

Dvanáctičlenná redakce této tiskoviny, kolektivní vedení

Mládežnická organizace

Sdružuje lidi mladší třiceti let, včetně těch, kteří jako neplnoletí nemůžou být členy Strany.

Kulaté stoly

Scházejí se k informování a diskuzi zásadních otázek strany – například série kulatých stolů před vnitrostranickým referendem ke spolupráci ve volbách.

Jak se můžeš zapojit?

Levice funguje jako čistě dobrovolnická organizace. Straničtí představitelé:ky vykonávají své funkce bez nároku na odměnu. Máme zavedenou svoji vlastní organizační strukturu, která ale nijak nebrání spontánnímu organizování akcí a jednotlivým projektům řadových členů:ek.

Jak se může člen:ka, nebo registrovaný:á sympatizující zapojit?

- Na místní úrovni můžeš kontaktovat vedení své ZO, probrat s ním svoji činnost.
- Na celostátní úrovni můžeš kontaktovat vedení komise, jejíž činnost tě zaujala.

Pokud máš nějakou myšlenku a chceš ji prodiskutovat s členstvem a příznivci:kyňemi, je možné ji sdílet na fóru a zapojit se tak do vnitrostranické diskuze. Jako člen:ka můžeš kandidovat do všech orgánů Strany, někdy je třeba schválení, např. delegáty Sjezdu schvaluje členská základna ZO.

Přihláška do Levice

Podobně přihláška do strany:

Přihláška do Levice

Jméno a příjmení:

Datum narození:

Emailová adresa:

Telefonní číslo:

Obec, ve které se vyskytujete:

Jak se chcete zapojit:

- ☐ členství
- ☐ sympatizantství
- ☐ jakkoliv

Vyplněný formulář (tuto a následující stranu) lze buďto kvalitně vyfotit/oskenovat a poslat mailem na info@jsmelevice.cz

Nebo poslat poštou na adresu

Strana Levice
Žirovnická 3133/6
Praha 10 – Záběhlice
106 00

Další možností je navštívit webové stránky níže, odkaz na něj je v článku v jeho poslední části, zde formulář vyplnit a odeslat

<https://jsmelevice.cz/pridej-se/>

Pozdrav sjezdu Kurdistánské komunistické strany

19. června 2025 se koná sjezd Kurdistánské komunistické strany v Erbilu a strana Levice zasílá videozdravici dle textu níže (přikládáme českou verzi, přirozeně jsme soudružství zaslali přes člena jejich ústředního výboru video v angličtině a on jej doplnil kurdskými titulky)

Soudružské pozdravy!

U příležitosti 8. sjezdu vaší strany, Kurdistánské komunistické strany (– Iráku), který se bude konat v červnu 2025 v Kurdistánu, zasíláme srdečné pozdravy od Levice z České republiky delegaci sjezdu a kurdskému lidu a pracující třídě především.

Jsmo spojeni společným bojem proti globálnímu kapitalismu – systému, který přežívá díky vykořisťování práce, drancování přírody, rozpadu veřejných služeb, imperialistické agresi a vzestupu fašismu. Jeho budoucností je krize; náš je boj za socialismus.

Tváří v tvář moderním výzvám – včetně umělé inteligence a digitální kontroly – potvrzujeme, že pouze demokraticky plánovaná socialistická ekonomika může tyto technologie využít ve prospěch veřejnosti. V rukou kapitálu slouží k dohledu, zotročování a destrukci.

Drahé soudružstvo, hluboce si vážíme silných a soudružských vztahů mezi našimi stranami a přejeme vašemu sjezdu mnoho úspěchů v prosazování revoluční věci.

Soudružky a soudruzi, ctíme vaše odhodlání a odvahu v revolučním boji za obtížných podmínek. Dlouhodobé vazby mezi našimi stranami odrážejí živou sílu proletářského internacionalismu.

Ať je váš sjezd krokem vpřed v boji za moc pracujících a za osvobození všech utlačovaných národů!

Ať žije mezinárodní solidarita!
Pryč s kapitalismem a imperialismem!

Vpřed k socialismu!

Se soudružskými pozdravy,
Celostátní výbor Levice

Pozdrav KCP sjezdu strany Levice

Soudružské pozdravy!

U příležitosti třetího celostátního sjezdu Vaší strany, který se koná dnes, 12. dubna 2025 v hlavním městě České republiky Praze, přinášíme delegátům sjezdu pozdravy od jejich soudruhů z Komunistické strany Kurdistánu - Iráku.

Váš sjezd se koná za mimořádně složité mezinárodní i regionální situace a v čase, kdy síly kapitalismu, neoliberalismu a reakční síly rozdmýchávají další konflikty a bojují s pokrokovými, socialistickými a levicovými silami světa.

My v Komunistické straně Kurdistánu sdílíme společnou vizi v řadě otázek, které se k této situaci vztahují. K nejdůležitějším z nich patří obrana zájmů pracujících a celého lidstva při budování světa bez utlačování a vykořisťování, obrana svobody, sociální spravedlnosti a práva národů na sebeurčení.

Drazí soudruzi, my v Komunistické straně Kurdistánu si vážíme rozvoje dvoustranných vztahů mezi námi a všemi pokrokovými, socialistickými a levicovými silami, a toho, že tento sjezd je platformou, která slouží tomuto úsilí. Stojíme Vám po boku v zápase o lepší budoucnost lidstva a přejeme Vašemu sjezdu mnoho úspěchů.

Se soudružskými pozdravy

Politický výbor Komunistické strany Kurdistánu

